Registered M. 916.

ஸ்ரீ:.

வேதாந்த தீபிகை

ஸம்புடம் 4.] ஆநந்த ஷு ஆவணி மீ [ஸஞ்சிகை 7.

பத்ராதிபர் :—திவான் பகதூர் டி. டி. ரங்காசார்யர், பி.ஏ., பி.எல்.

1. பத்ராதிபரின் குறிப்புகள் ... ... 221.

2. கர்மங்களின் த்ருஷ்டபலங்கள்
ஸ்ரீ. டி. ராஜகோபாலாசார்யர் ... ... 235.

3. ஸ்ரீமதஹோபில நரஸிஹ்மன் விஷயம்
உ. ப்ரஹ்லாதசரித்திரம் : ப்ரஹ்லாதன் உபதேசம்.
ஸ்ரீ. தி. த. ரங்காசார்யர் ... ... 241.

4. தத்வ விசாரம்
உ - ஈப்ஶ்வரவிஷயம் : அத்வைதாசார்யர் மதம்.
பத்ராதிபர் ... ... 247.

5. மூன்று ப்ரச்நோத்தரங்கள் ... ... 254.

6. கடிதங்கள் ... ... 257.

ஸ்ரீ அஹோபில மடத்து ஶிஷ்ய ஸபையின் கார்யதர்ஶியால்

ப்ரதி மாஸம் ப்ரசுரம் செய்யப்படும்.

கலாரத்நாகரம் அச்சாபீஸ், சென்னை.

Copy-right reserved.

Annual Subscription Rs. 2-0-0] [Single Copy As. 3.

THE VEDANTA DIPIKA.

A MONTHLY TAMIL JOURNAL

OF

HINDU RELIGION AND PHILOSOPHY.

Editor.—DEWAN BAHADUR T. T. RANGACHARIAR, B A., B.L.

Vol. 4—No. 7.

August 1914.

NOTICE.

All contributions etc. should be addressed to **The Editor**, Vedanta Dipika, Pallavaram, Chingleput Dist. and all business letters, money orders etc. to **The Manager**, the Vedanta Dipika, Chittoor, Chittoor Dist. Communications intended for publication in the succeeding issue should, as far as possible, reach the Editor not later than the 15th of the month. The Secretaries of affiliated associations are requested to send in every month advertisements and reports of meetings for publication.

Subscribers are requested to send their subscriptions for Vol. 4 as early as possible. Intending advertisers are requested to apply to the Manager for terms.

☞ பத்ரிகைக்கு விஷயங்கள் எழுதுவது "பத்ராதிபர்" வேதாந்த தீபிகை, டல்லாவரம், செங்கல்பட்டுஜில்லா, என்கிற விலாஸத்திற்கும், கடிதங்கள் அனுப்புவதும், கட்டணம் கட்டுவதும், விலாஸ மாறுதல்கள் அறிவிப்பதும், மற்றெல்லா விஷயங்களும் "மானேஜர், வேதாந்ததீபிகை, சித்தூர், சித்தூர்ஜில்லா" என்கிற விலாஸத்திற்கும் அனுப்பப்படவேண்டும்.

ஒவ்வொரு மாஸத்திலும் 15உக்குள் கிடைக்கும் விஷயங்கள் தான் அந்தந்த மாஸத்து ஸஞ்சிகையில் ப்ரசுரம் செய்யப்படும். ப்ரதி மாஸமும் பிரிவுகளின் கார்யதர்ஶிகள் அங்கங்கு நடக்கும் விஶேஷ வ்ருத்தாந்தங்களை தீபிகையில் ப்ரசுரம் செய்யும்பொருட்டு எழுதி அனுப்பவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறோம். சந்தா தாரர்கள் எல்லாரும் நான்காவது வருஷச் சந்தாவை விளம்பமில்லாமல் அனுப்பவேண்டு மென்று ப்ரார்த்திக்கிறோம்.

வருஷம் 1-க்குக் கட்டணம் ரூபாய் 2.

ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீமதே 𑌹𑌯𑌗𑍍𑌰𑍀𑌵𑌪𑌰𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑍇 𑌨𑌮𑌃.

வேதாந்த தீபிகை

பத்ராதிபர்:—திவான் பகதூர் டி. டி. ரங்காசார்யர், பி.ஏ., பி.எல்.

ஸம்புடம் 4.] ஆநந்த௵ ஆவணி௴ [ஸஞ்சிகை 7.

பத்ராதிபரின் குறிப்புகள்.

𑌤𑍍𑌰𑌿𑌭𑍁𑌵𑌨𑌕𑌮𑌨𑌂 𑌤𑌮𑌾𑌲𑌵𑌰𑍍𑌣𑌂 𑌰𑌵𑌿𑌕𑌰𑌗𑍌𑌰𑌵𑌰𑌾𑌮𑍍𑌬𑌰𑌂
𑌦𑌧𑌾𑌨𑍇 - 𑌵𑌪𑍁𑌰𑌲𑌕𑌕𑍁𑌲𑌾𑌵𑍃𑌤𑌾𑌨𑌨𑌾𑌬𑍍𑌜𑌂 𑌵𑌿𑌜𑌯𑌸𑌖𑍇
𑌰𑌤𑌿𑌰𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌮𑍇𑌽𑌨𑌵𑌦𑍍𑌯𑌾 ॥ [ஸ்ரீ பாகவதம் 1-9-33.]

நஞ்சன்கோடு தெப்போத்ஸவம். மைஸூர் ராஜ்யத்தில் ப்ரஸித்தமான நஞ்சன் கோடு என்னும் ஶிவஸ்தலம் ஒன்றுண்டு. அவ்விடம் உமாபதிக்குத் தெப்போத்ஸவம் நடத்துகையில் அகஸ்மாத்தாய் ப்ரவாஹம் வந்து தெப்பம் ஓர் சுழலுக்குள் அகப்பட்டு மூழ்கிப் போயிற்றென்றும், அதிலிருந்த ஜநங்களுக்குள் இருபத்தைந்து பேர் மரணம் அடைந்தார்களென்றும், ஈஶ்வரன் விக்ரஹம் ப்ரமப்பட்டுத் தேடியெடுக்கப்பட்டதென்றும், நம்மவர் அதனால் மிகவும் ஶோகாதுரராக இருந்தனரென்றும் செவியுற்றோம். கஜநி வாஸியான மாமூது எனும் துருக்க ராஜனும், மஹமத் கோரி எனும் மற்றொரு துருக்க அரசனும் ஆர்ய நாட்டில் மிக்கத் தேவாலயங்களை அழித்து விக்ரஹங்களைச் சேதித்ததும், பின்னர், டில்லி முதலான பஹு நகரங்களில் அரசாண்ட துருக்க ராஜர்களும் அவ்வண்ணம் நடந்தனர் என்பதும் சரித்ரத்தால்

ப்ரஸித்தம். மலிக்காபூர் எனும் துருக்க தளகர்த்தனுல் தென் இந்தியாவானது பதினுலாவது நூற்ருண்டில் படையெடுக்கப் பட்டுத் தேவாலய நாசமும் விக்ரஹங்களின் அழிவும் ஏராளமாக ஸம்பவித்த தென்பதும் சரித்ரமே. மதுரையும் திருச்சிராப் பள்ளியும் அப்போது (1327-1365) நாற்பது ஸம்வத்ஸரமளவில் துருக்கர் ஆளுகையில் அடங்கி, ஸ்ரீரங்காதி திவ்ய தேசங்களிலும் பகவதாராதநம் நின்று போனது யாவரும் கேட்டிருக்கலாம். ஸ்ரீமத் வேதாந்ததேசிகன் அப்போது ஸத்யமங்கலம் ஸத்யேகாலம் முதலான இடங்களில் வஸித்திருந்து அபீதிஸ்தவம் என்னும் ஸ்தோத்ரத்தையும் செய்தருளினர்.

பகவானுடைய அர்ச்சாரூபமான திவ்யமங்கள விக்ரஹங்கள் ஆத்யாத்மிகாதி தாபத்ரயாநுபவத்துக்கு விலக்காவதில்லை. அதனுல் ஜ்ஞாதாக்கள் பகவானுக்குக் குறைவு நேரிட்டதாக நினைத்தல் கூடாது. குறைவு உபாஸகருடையதே. இவரில் சிலரேனும் ப்ரஹ்லாதனையொத்த பக்தியுள்ளவராயின் இவர் நிமித்தம் பகவான் தேவாலயங்களையும் விக்ரஹங்களையும் ஸம்ரக்ஷிப்பர். இதுவும் கலியுகத்தில் துர்லபம். துஷ்டநிக்ரஹ ஶிஷ்டபரிபாலந ரூபமாக அவன் செய்யும் லோகாநுக்ரஹம் இந்த யுகத்தில் ப்ரத்யக்ஷமாக நடப்பதில்லை. மேலும், "பரவ்யூஹாதி ரூபங்கள் தானே ஆஶ்ரிதர்க்காக அவர்கள் அபேக்ஷித்தபடியிலே - பிம்பா க்ஷத த்ருஷ்டா ஜநா பிம்பே ஸம்மத த்ருஷ்டாவதிஷ்டதே - என்கிறபடியே நிற்கிற நிலை அர்ச்சாவதாரம்" என்று நிகமாந்த மஹா தேசிகன் ஸாதித்த வண்ணம், பர வ்யூஹாதி ரூப விஶிஷ்டனை எம்பெருமான் உபாஸகர் ப்ரார்த்தனையை அங்கீகரித்து, அவர்க்கு ப்ரீதி உண்டாகும்படியாக அவர் தாமே செய்துகொண்ட விக்ரஹங்களில், அந்த விக்ரஹங்களையொத்து சுத்த ஸத்வ த்ரவ்யத்தைக் கொண்டு ஸ்வயமேவ த்ருஷ்டிகோசர மாகாதவண்ணம் திவ்ய சரீராந்தரங்களைப் பண்ணிக்கொண்டு விக்ரஹங்களில் அநுப்ரவேசம் செய்துநிற்கின்ருன். ஆதலால், அவனடியார் அபேக்ஷைக்கு இணங்கிப் பக்தியால் அவர் புரியும் கைங்கர்யங்களுக்கு

மாத்ரம் அர்ச்சைகளில் ஸாந்நித்யம் செய்யும் ஈப்ʼவரன் விஷய மாவானேயன்றி, அவதாரங்களில் நடத்திக் காட்டியபடித் திவ்ய சேஷ்டிதங்களை அவற்றின் மூலமாக நடத்திக்காட்டான். திவ்ய மங்கள விக்ரஹங்களில் பகவான் ஸாந்நித்யம் செய்வதும், திவ்ய தேசங்களில் பாகவத ஸம்ருத்தியைக் காரணமாகவுடையது என்னும் உண்மை, "ஸாகாஙீதி நவாகஙீதி ஹாவிஸா" என்றும், "யலெஷ்ருகாகு ஹவதி" என்றும் ஸ்தாந விசேஷாதிகாரத்தில் தேசிகன் ஸாதித்த ஶ்லோக த்வயத்தால் ஸ்பஷ்டம். இப்படி ஸாந்நித்யத்துக்கு அநுகூலமான ஸாமக்ரியின் அபாவத்துடன், பகவத் பாகவதாபசார ரூபமான ஸாந்நித்ய விரோதிகளின் ஸத்பாவங்களும் அமைந்துவிட்டால், பகவான் அபிமாநித்த திவ்யமங்கள விக்ரஹாவசேஷமாய்த் திவ்ய தேசங்கள் நிற்கும் என்பது யோசிக்கத்தக்கது.

* * * * * *

விவேசநம் செய்யத் திறனே இச்சையோவற்று, மதாந்தரஸ்தர்களும், நமது ஆர்ய மதத்தினின்று வெளிப்பட்டவரும், அர்ச்சைகளில் த்வேஷம் கொண்டாடி அவற்றை விப்ʼவஸிப்பவரை நிந்திக்கக் கண்டோம். இவர்கள் அர்ச்சைகளில் ஈப்ʼவரன் ஸாந்நித்யம் செய்ய இசைந்தாலும் தடுப்பவர் போல ஆக்ரத்துடன் நிற்கின்றனர். ஆர்ய மதத்தில் ஜநித்து வெளிப்பட்டவர், தாங்கள் உபநிஷத் வழியே நிற்பதாகத் தோள்தட்டவும் கண்டோம். உபநிஷத்துக்கள் ஸர்வ பாஹ்யேந்த்ரியங்களுக்கும் அந்தரிந்த்ரியங்களுக்கும் பகவான் அகோசரனென்றும், லோகாநுபவத்தைப் பற்றி அவனை "நேதி நேதி" என்றும் உத்கோஷிப்பதையும், உபநிஷத்தில் ப்ரஸ்தாபிக்கப்பட்ட ஸர்வ வித்யைகளும் அவனுக்கு வெவ்வேறு நாமரூபாதிகளைக் கல்பித்து உபாஸிக்க விதித்திருப்பதையும், இவர் மறந்தாரன்றோ! மநஸால் நிர்மித்த பகவத் விக்ரஹங்களை உபநிஷத்துக்கள் த்யாநிக்க விதித்தன. ஶாஸ்த்ராந்தரங்களால் ஸ்தூல விக்ரஹங்களிலும் பகவான் பக்தர்களுக்கு இரங்கி ஸாந்நித்யம் செய்வானென ஏற்படுகிறது.

இந்த ஶாஸ்த்ரங்கள் தங்களுக்கு விஶ்வாஸார்ஹமில்லாவிடில், விஶ்வஸிப்பவரை த்வேஷித்தலும் நிந்தித்தலும் பாப கோடிகளில் சேரும்.

* * * * * *

விக்ரஹங்களுக்கும் ஆலயங்களுக்கும் பாஹ்யரால் பரிப வாதிகள் ஏற்படுகின்றதே என்றால், துருக்கரும், கிறிஸ்தவரும், பௌத்தரும், ஏனையோர்களும் பூஜ்யமாக நினைத்த ஆலயங்களும் ப்ரதீகங்களுங் கூடப் பரிபவாதிகளை இவ்வாறே அடைந்திருக் கின்றதை யோசித்து ஏனையோர்க்கும் நமக்கும் இதில் வாசியில்லை என்று தெரிந்துகொள்ளலாம்.

துஷ்டரை நிரஸித்து ஸாது பரித்ராணம் செய்யப் பகவான் அர்ச்சைகளில் ஸாந்நித்யம் செய்யவில்லை. இது ஆஶ்ரிதர்களு டைய உபாஸனைக்கு அநுகூலம்செய்யவே ஏற்பட்டதாகையால், அவர்களுடைய கர்மாநுகுணமாகத் திவ்யதேசங்களுக்கு ஏற்படும் உபத்ரவங்களைப் பகவானிடம் சுமற்றவேண்டியதில்லை. அவற்றின் காரணங்களை ஆஸ்திகர்கள் தங்களிடமே தேடிக்கொள்ள வேண்டியது.

* * * * * *

கர்மாநுஷ்டாநம். அத்வைத ஸபை இருபது வருஷங்களுக்கு முன் கும்பகோணத்தில் உண்டாகி அவ்விடம் ஸ்ரீ ஶங்கராசார்யர் மடத்தில் வருஷந்தோறும் அதனுடைய வர்ஷோத்ஸவம் நடந்துவந்தது. இவ்வருஷம் அந்த உத்ஸவம் மதுரையில் நடந்தது. நாம் இந்த ஸபையின் வர்ஷோத் ஸவத்தைப் பலதரம் தர்ஶித்தோம். பண்டிதர்களுடைய சேர்க் கையும், வித்யார்த்திகளுடைய பரீக்ஷையும், மத்யே ப்ரதி தின மும் நடக்கும் விஶேஷ உபந்யாஸங்களும், உத்ஸவாந்தத்தில், பண்டிதர்களுக்கும் வித்யார்த்திகளுக்கும் ஸம்மாநங்கள் செய்யப் படுவதும் தர்ஶிப்பவர்க்கு மிக்க ஸந்தோஷத்தைத் தந்தன. இவ் வர்ஷோத்ஸவத்தில் ப்ரஹ்மஸ்ரீ ஹரிஹரஶாஸ்த்ரிகள் ஜுலை மாஸம் 9-ம் தேதி ஸந்த்யோபாஸந விஷயமாய் உபந்யஸித்த தாகத் தெரியவருகின்றது. ஸாதாரணமாய் ப்ராஹ்மணர் எனப் பெயர் கொண்டவர்கள் கர்மங்களிலும் தததநுஷ்டாநத்திலும்

ச்ரத்தை யற்றவராக இருக்கின்றார்கள் என்றும், அதற்குக் கால வைகுண்யம் முக்ய ஹேதுவென்றும், ஸந்த்யோபாஸநம் மாத்ர மாவது விடாமல் அவர்களால் அநுஷ்டிக்கத் தக்கதென்றும், அதை க்ரமமாக அநுஷ்டிப்பதால், ஒருவன் அதன் மூலமாகப் பரம ச்ரேயஸ்ஸையும் அடையலாம் என்றும் அந்த வித்வான் உபந்யஸித்ததாய்க் கேள்விப்படுகின்றோம். அவர்களுடைய உபந் யாஸம் முற்றிலும் கிடைத்து யாவராலும் படிக்கப்பட்டால் அது நன்மையே பயக்கும் என்பதை யாம் நிச்சயமாகச் சொல்வோம்.

காலவைகுண்யம் தேசவைகுண்யத்தை உண்டாக்கிவிட்டது. இதனால் ப்ராஹ்மணர்கள் குலாகதங்களான வ்ருத்திகளைத் துறந்து, ஸாதாரண ஜநங்களை யொத்து வ்ருத்யந்தரங்களில் ப்ரவே சிக்க முயன்றவராய், அர்த்தார்ஜநரதராகி விட்டார்கள். ஆதலால், கர்மாநுஷ்டாநம் செய்ய ச்ரத்தை குன்றி, அவகாசமும் குறைந்து விட்டது. மேலும் வ்ருத்யுபாயங்களாக ஸம்பாதித்த வித்யைகளோ வித்தமோஹத்தில் மநுஷ்யரைத் தள்ளி லோகாந்தரத்தில் விச்வாஸத்தைப் போக்கி, அயம்லோக: நாஸ்தி பர இதி, (இதுதான் லோகம்; இதைக் காட்டிலும் பரலோகமென்பது இல்லை,) என்னும் நிச்சயத்தையும் படிப்போர் மநஸ்ஸுக்களில் ஜநிப்பிக் கின்றது.

* * * * * *

இந்தத் தசையில் வைதிகனென்றும் பண்டிதனென்றும் பெயர் வஹித்தவர்களுடைய சிறுவர்களும் இங்கிலீஷ் படிக்கப்போய்த் தேர்ச்சியு மடைந்தாராகில், அவர்கள் யாது நினைக்கக்கூடும்? "நம் பிதா நிஜமாய்த் தம் வித்யையால் பரம ச்ரேயஸ் உண் டாகுமென நம்பி அதை நாமடையவேண்டுமென்று நினைத்தா ராகில் தான் படித்ததையன்றோ நமக்குக் கற்பிப்பர்? வாஸ்தவமாய் அவருக்கு அந்த வித்யையில் விச்வாஸம் இல்லை. காரணார்த்தமாக வைதிக வேஷம் போடுகின்றார்; பொருள் சேகரித்து நமக்கு வைக்கத்தான் இப்படி யெல்லாம் செய்கின்றார்; அதற்காகத் தான் நம்மை இங்கிலீஷ் படிப்பில் போட்டு விட்டார்." இப்படியன்றோ இவர்கள் யோசனை இருக்கும்! இவர்களுடன் படிக்கும் பிள்ளைகள் என் நினைப்பார்கள்? இவர் ஸம்ஸர்க்கம் அவரைக் கெடுக்கும்.

அவரது இவனைக் கெடுக்கும். இஃது இப்படியாகில் இவனை ச்ரேஷ்டரெனக் கொள்பவருடைய பிள்ளைகள் இங்கிலீஷ் பள்ளிக்கூடம் தவிர எவ்விடம் தான் போக இயலும்?

* * * * * * *

யாஜ்ஞவல்க்யர் க்ரஹஸ்தாச்ரமத்தைத் துறக்க எண்ணித் தமது ஆஸ்தியைத் தமது பத்நிகளுக்குள் பங்கிடப்போகையில், அவர்க்குள் ப்ரஹ்மவாதிநியாக இருந்த மைத்ரேயி என்பவள், "ஸ்வாமிந்! இவ்வுலகத்தின்கண் உள்ள பொருளனைத்தும் எனக்குக் கிடைத்தால், மோக்ஷம் அதனுல் கிடைக்குமோ?" என்று கேட்டாள். அதற்கு அவள் பர்த்தா, "பணக்காரர் பிழைப்பு உனக்கு உண்டாகுமேயன்றி மோக்ஷத்தின் ஸ்மரணம்கூடப் பணத்தால் உண்டாகாது" என்றனர். பிறகு மைத்ரேயி, "எதனுல் நான் அம்ருதத்வத்தை அடையமாட்டேனே அதனைக் கொண்டு நான் என் செய்வேன்? மோக்ஷ ஸாதநமாகத் தேவரீர் அறிந்ததை எனக்குச் சொல்லும்" என்று சொல்லி, மோக்ஷ ப்ரயோஜநமான வித்யையை அவரிடம் அறிந்துகொண்டாள். பிள்ளைகளை இங்கிலீஷ் படிக்கப் போக்கும் பண்டிதரும் இதை ஸ்மரிக்கின்றனரா?

* * * * * * *

இங்கிலீஷ் படிப்பவருள் பலர் ஸ்வமதத்திலும், சாஸ்த்ரங்களிலும் கர்மங்களிலும் விச்வாஸமிழந்து, ப்ரஷ்டராகி, ப்ரஷ்டருடைய ஒழுக்கத்தையும் மேற்கொள்கின்றனர். சாஸ்த்ரங்களிலும் தர்சநங்களிலும் விச்வாஸம் உள்ளவரும் இவர்க்குள் சிலருண்டு. இருவகுப்பினருள்ளும், ஸத்யத்தில் நிலைத்த புத்தியும், தர்மத்தில் ருசியும், தேச ஹிதத்தில் முயற்சியும் உடையவர்கள் இருக்கின்றனர். இவர்கள் பஹுமாநித்து விச்வஸிக்கும்படியாகப் பண்டிதர்கள் நடக்கின்றனரா? பண்டிதரும் வைதிகர்களும் தம்மிடம் வருபவருடன் ஸத்விஷயங்களைப்பற்றி நியமேந ப்ரஸ்தாபிக்கின்றனரா? ப்ரஸ்தாபித்தாலும் என்ன? சொல்லுதல் யார்க்கும் எளிதாம்; சொல்லியவண்ணம் செய்தல் அரிதாம். "கற்கக்கசடறக் கற்பவை கற்றபின் நிற்க வதற்குத்தக" என்று திருவள்ளுவர் சொன்னபடி, விபரீதத்தில் புத்திபோகாதபடிக் கற்று, கற்றதை

ஒழுக்கத்தில் காட்டவேண்டியதில்லையா ? "𑌯𑌦𑍍𑌯𑌦𑌾𑌚𑌰𑌤𑌿 𑌶𑍍𑌰𑍇𑌷𑍍𑌠𑌃 𑌤𑌤𑍍𑌤𑌦𑍇𑌵𑍇𑌤𑌰𑍋 𑌜𑌨𑌃" என்று பகவான் சொன்னபடி, ச்ரேஷ்டர் எனப்படுவோர் ஸத் சரித்ரத்துடன் கூடியிருக்க வேண்டியவரன்ரு ? அவர் அப்படி இராமற்போனல் அவர் சொல்லைக்கேட்டுக் கர்மங்களில் யார் தான் விச்வஸிப்பர் ? ஆதலால் சாஸ்த்ரமறிந்த பெரியவர்கள் ஸ்வாநுஷ்டாநத்தை க்ரமமாக வைத்துக்கொண்டு, தம்மிடம் லௌகிகரெனப்படுபவர்கள் லாகவபுத்தி செய்யாமலிருக்கும் நிலைமையில், ஸ்வாத்ம ரக்ஷணத்தின் பொருட்டும் லோக ஸங்க்ரஹத்தை இச்சித்தும் இருத்தல் வேண்டும்.

* * * * * *

இது இப்படி நிற்க, தத்காலம் பதார்த்த ஸ்வரூபங்களை ப்ரத்யக்ஷாநுபவத்தால் நிஷ்கர்ஷித்தறிந்த ஐரோப்பிய வித்வான்கள் லோக ஹிதமாகத் தாமறிந்ததை யாவரும் அறியும்படிப் புஸ்தகங்கள் மூலமாக வெளியிட்டிருக்கின்றனர். இந்தத் தத்வங்களை நம்மவர் கற்றுணர்ந்தாராகில், பதார்த்தங்களின் ஸ்வரூப விஷயமாக நமது ப்ராசீந க்ரந்தங்கள் வெளியிடும் அம்சங்களில் பலவற்றை நம்புவதற்கு இடமில்லாமல் போய்விடுகின்றது. பூகோள ககோள சாஸ்த்ரங்களைக் கூடியவரையில் யதாவஸ்திதமாய் நமது தேசத்திலும், ஆர்யபட்டர் வராஹமிஹிரர் முதலானவர்கள் அறிந்து வெளியிட்டனர். இவர்கள் க்ரந்தங்களை அவலோகநம் செய்தால், இந்த சாஸ்த்ரங்களைப்பற்றிப் புராணங்கள் விவரிக்கும் முறை ஸரியன்றெனத் தோன்றும். அந்த சாஸ்த்ரங்களின் தத்வங்கள் ஆதுநிக ஐரோப்பிய வித்வான்களால் மிகவும் விஸ்தாரமாகக் கண்டறியப்பட்டிருக்கின்றன. இங்ஙனமே, இதர பதார்த்த சாஸ்த்ரங்களின் தத்கால விஸ்தாரம் நமது தேச ப்ராசீந ஜநங்களின் நம்பிக்கைகளை விரோதிக்கின்றன. தத்வ த்ரயத்தில் ப்ரக்ருதி ஒன்ருன போதிலும், அதனுடைய விகாரங்கள் ஸம்ஸரிக்கின்ற புருஷனைப் பாதிக்கின்ற விதங்களையும், அவற்றை அவன் ஜயிக்கவேண்டிய ப்ரகாரங்களையும், ஆத்ம ரக்ஷணார்த்தமாக வேண்டியவரையில் நம் பெரியோர் விசாரித்தனரேயன்றி, அவற்றின் உண்மைகளையெல்லாம் வெளியிடும் கடமையை அவர்கள்

மேற்கொள்ளவில்லை. ப்ரஸக்தாநுப்ரஸக்தமாய் இவற்றின் விவரணங்கள் ஶாஸ்த்ரத்தில் காணப்பட்டுள. அவை அந்தக் காலத்திய ஜநங்கள் நம்பின ப்ரகாரம் வெளியிடப்பட்டுள. ப்ரத்யக்ஷத்தாலும் அநுமாநத்தாலும் கண்டறியக்கூடாத அம்சங்களில் தான் சப்தம் ப்ரமாணமாகி நிற்கின்றது. அந்த அம்சங்களை ஶாஸ்த்ரம் பராமர்சித்தால் காலாநுகுண ப்ரத்யயங்களை அநுஸரித்தே அது பராமர்சித்திருக்கும். இதைத் தான் ப்ரமாண க்ரந்தங்களில் நேரிடும் மநுஷ்யாம்சம் (Human elements) எனத்தகும். இந்த அம்சங்களைக் கொண்டு ஶாஸ்த்ரங்கள் மீது தூஷணம் ஏற்றுவது தர்மமன்று. ஆனல் யாவரும் இப்படி நினைப்பாரில்லை. அம்சாந்தரங்களில் ப்ரதிபத்தி குறைந்தால் ஸர்வாம்சங்களிலும் விஶ்வாஸம் கழிப்பவர் பலர். ஆனபடியால் யதார்த்த ஶாஸ்த்ரங்களை நமது பண்டிதர்கள் உசிதமாக அறிந்து, அவற்றின் உண்மையால் ஶாஸ்த்ரத்தின் மேல் வரும் ஆக்ஷேபங்களை நிவர்த்திப்பாராகில் அது மிக்க நன்மை தரும். அது தத்காலம் ஸாத்யமன்று.

* * * * * *

கர்மங்களோ ப்ராயேண அநுஷ்டிப்பவர்க்கு அர்த்தமாகாமல் இருக்கின்றன. பண்ணிவைக்கும் புரோஹிதரோ அநேகமாக மந்த்ர வித்துக்களாக மாத்ரம் இருக்கின்றார்களேயன்றி அர்த்த வித்துக்களாகவும் இருப்பதில்லை. அநுஷ்டாத்ருக்கள் அர்த்தம் தெரிந்துகொள்வதற்கு சக்தருமல்லவர்; சக்தியிருந்தாலும் அவகாஶமற்றவர். இவையெல்லாம் காலவைகுண்யம். இவற்றை யதாஸம்பவம் பரிஹரிக்கப் பண்டிதர்கள் அர்ஹர்களாக இருக்கின்றார்கள்.

* * * * * *

நமது பெரியோர் நாம் அநுஷ்டிக்கும்படி ஏற்படுத்தியிருக்கிற ஸர்வ கர்மங்களாலும் ஆராதிக்கப்பட்டவன் ஸர்வேஶ்வரனான நாராயணனே. இந்தக் கர்மங்களை விதித்து அவை அநுஷ்டிக்கும் முறைகளைக்காட்டும் ஶ்ருதிகளும் ஸ்ம்ருதிகளும் அவனுடைய ஆஜ்ஞைகள் என்றும், யாதொருவன் அவற்றை அதிக்ரமித்து நடக்கின்றானே அவன் பகவதாஜ்ஞைகளை நாசம் செய்தவனென்றும், ஆனபடியால் பகவானுக்கு த்ரோகம் செய்தவன் என்றும்,

அப்படிப்பட்டவன் பகவத் பக்தனானாலும் பாகவதனெனப்படான் என்றும் காட்டுகின்ற ஸ்ம்ருதி வசநத்தை நமது பெரியோர் ஆதரித்திருக்கின்றனர். ஸர்வ வைதிக கர்மங்களும் பகவதாராதந மாகும்படியைப்பற்றிச்சற்று விசாரிப்போம்.

𑌸𑍋𑌽𑌕𑌾𑌮𑌯𑌤 𑌬𑌹𑍁 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌯𑍇𑌯𑍇𑌤𑌿 𑌸 𑌤𑌪𑍋𑌽𑌤𑌪𑍍𑌯𑌤 𑌸 𑌤𑌪𑌸𑍍𑌤𑌪𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾। 𑌇𑌦𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑌸𑍃𑌜𑌤 𑌯𑌦𑌿𑌦𑌂 𑌕𑌿𑌂𑌚 𑌤𑌤𑍍𑌸𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾 𑌤𑌦𑍇𑌵𑌾𑌨𑍁𑌪𑍍𑌰𑌾𑌵𑌿𑌶𑌤𑍍 𑌤𑌦𑌨𑍁𑌪𑍍𑌰𑌵𑌿𑌶𑍍𑌯 𑌸𑌚𑍍𑌚 𑌤𑍍𑌯𑌚𑍍𑌚𑌾𑌭𑌵𑌤𑍍॥

என்று ஶ்ருதி வெளியிடுகின்றது. இதன் அர்த்தம் இருப்பதெங்ஙன மென்னில், 𑌕𑌵𑌿𑌦𑌵𑌿𑌶𑌿𑌷𑍍𑌟𑌾𑌨𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌲𑌯𑍇 𑌜𑌂𑌤𑍂𑌨𑌵𑌲𑍋𑌕𑍍𑌯 𑌜𑌾𑌤𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑍇𑌦𑌾 𑌕𑌰𑌣𑌕𑌲𑍇𑌬𑌰𑌯𑍋𑌗𑌂 𑌵𑌿𑌤𑌰𑌸𑌿 𑌵𑍃𑌷𑌶𑍈𑌲𑌨𑌾𑌥 𑌕𑌰𑍁𑌣𑍇 𑌤𑍍𑌵𑌂 ॥ என்றருளிச்செய்தபடி, பகவானுடைய கருணையானவள் ப்ரளய காலத்தில் அசேதநத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டில்லாத சேதநருடைய தசையைக்கண்டு வெறுப்படைந்து, அவர்க்கு இந்த்ரியங்களுடன் கூடிய சரீர ஸம்பந்தத்தைத் தருகின்றாள்; இதை ப்ரளயத்தில் மக்நர்களான சேதநர்கள் கர்மங்களின் பரிபாக தசையை அபேக்ஷித்தே செய்கின்றாள். ஆதலால் பகவான் அப்போது 𑌵𑍍𑌯𑌷𑍍𑌟𑌿 𑌸𑌮𑌷𑍍𑌟𑌿 ரூபமான ஸ்ருஷ்டியைப் பற்றி ஸங்கல்பம் செய்கின்றான். "𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌮𑌯𑌂 𑌤𑌪𑌃" என்றபடி, ஸ்ருஷ்டி விஷயமாகத் தபஸ் செய்கிறானென்றால் ஆலோசிக்கின்றான் என்றர்த்தம். பிறகு ப்ரபஞ்சத்தை ஸ்ருஷ்டிக்கிறான் என்றால் பரிணமிக்கப் பண்ணுகின்றான். பின்பு ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட வஸ்துக்களுக்குள் அநுப்ரவேசம் செய்து சேதநா சேதந ரூப வஸ்துவிசேஷங்களாகின்றான். ஸ்வரூபத்தால் ஸர்வ ப்ரதேசத்திலும் பகவானிருக்கின்றானானாலும், அநுப்ரவேசமாவது ஒவ்வொரு வஸ்துவிலும் நியமநார்த்தமாக இருக்கும் ஸ்திதி விசேஷம். ஆதலால், "𑌐𑌤𑌦𑌾𑌤𑍍𑌮𑍍𑌯𑌮𑌿𑌦𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌸 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌮𑌸𑌿," என்கிறபடி, ஸத்யமெனும் பெயருடைய பரமாத்மாவை எல்லாவஸ்துக்களும் ஆத்மாவாகவுடை

யன. ஆதலால் நீயுமவனே என்று உபதேசம் பிறந்தது. "ஸோ ஹம் ஸ வ க்ஷம் ஸ வ ஸவ௲ ஜேதக க்ஷூத்வஸாஹ்வம் த்யஜ ஹேஷ ஜோஹம்" எனும் புராண வசநமும் இவ்விடம் ஸ்மரிக்கத் தக்கது. ஆதலால் கர்மங்களடியாகத் தேவர்களுடைய உபாஸநமாவது அந்தர்யாமி பர்யந்தம் பலிக்கக்கூடியது. இது கர்த்தாக்களுடைய ஜ்ஞாந தாரதம்யத்தால் ஜநிக்கும் அதிகார தாரதம்யத்துக்கு அநுகுணமாக நிற்கின்றது. கர்மங்களுக்கு விஷயமாகப் பாமரர் அறியும் பதார்த்தங்களைச் சரீரமாகவுடைய தேவதா விசேஷங்கள் கிஞ்சித் ஜ்ஞாநமடைந்தவர்களுக்கு விஷயமாகின்றனர். அவர்களும் வேதாந்தார்த்த விசாரம் செய்தாராகில், தேவதைகளைக் குறித்து அந்தர்யாமியினுடைய குணங்கள் வ்யபதேசிக்கப்பட்டிருக்கிறபடியால், அவ்விடங்களில் அந்தர்யாமியே கர்மங்களால் ஆராதிக்கப்பட்டவனுகிறுன் என்று அறிந்துகொள்கின்றனர். தேவதா சரீரங்கள் ஸர்வ ஶரீரியான அவனுடைய சரீரங்களாகின்றன. தேவதைகளெனப் பெயர்கொண்டு ஸுக்ருத விசேஷத்தால் ப்ரபஞ்சாதிகாராங்களில் ஸர்வேஶ்வரனல் நியமிக்கப்பட்ட ஜீவர்களும் அவன் சரீரங்களே. அவனதாகின்ற இவ்வதிகாரங்களுள் ஒவ்வொன்றை வஹிக்கின்ற காரணத்தால், தேவதைகட்கு உண்டாயிருக்கும் நாமங்களும் ஈஶ்வரனுடைய குணகர்மாதிகளையே ப்ரகாசிப்பிக்கின்றன. இப்படி அவனுடைய ஆராதநமாகின்ற ஒவ்வொரு வைதிக கர்மமும், உபாஸகர்களுடைய ஜ்ஞாந தாரதம்யத்தால் தேவதா சரீரங்களையோ, தேவதைகளாகின்ற ஜீவர்களையோ, உபய ஶரீரியாகின்ற பரமாத்மாவையோ விஷயமாகவுடையது.

* * * * * *

'ஸந்த்யா' என்றுல் இரவும் பகலும் ஸந்திக்கும் காலங்கள். இவை ஸூர்யோதயத்திலும் ஸூர்யாஸ்தமநத்திலும் ஸம்பவிக்கின்றன. இக்காலங்களிலும், மத்யாஹ்ந காலத்திலும் ஸந்த்யோபாஸநம் ஸர்வ த்விஜர்களுக்கும் விதித்திருக்கின்றது. இந்த உபாஸநம் முதலில் காய்த்ரீ மஹா மந்தரத்தை உச்சரித்து அர்க்ய ப்ரதாநம் செய்வதாலும், மத்யத்தில் அந்த மந்தரத்தின் ஜபத்தாலும், முடிவில் வேத மந்த்ரங்களைக் கொண்டு உபஸ்தாநம்

செய்வதாலும் பூர்ணமாகின்றது. இந்த எல்லா மந்த்ரங்களாலும் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டவன் நாராயணன். இந்தக் கர்மங்களால் ஆராதிக்கப்பட்டவனும் அவனே. மந்த்ரார்த்தம் அறிந்த பெரியவர்கள் இந்த மந்த்ரங்களனைத்தையும் அவன் பரமாகவே வ்யாக்யாநம் செய்திருக்கின்றனர். அக்நி, ஸூர்யன், வருணன், மித்ரன் முதலான தேவதா நாமங்களின் அர்த்தங்களும் அவனேயே குறிக்கின்றன. இந்தக் கர்மங்கள் செய்கையில் கர்த்தா ஸூர்யனுக்கு அபிமுகமாக நிற்கின்றான். உபநீதனான பாலன் ஆகாச மத்யத்தில் தன்னெதிரில் காணப்படும் தேஜோ மண்டலத்தை நோக்கி, அதைக் குறித்தோ, அல்லது அதை அபிமாநித்து ஶரீரமாகக் கொண்ட தேவதா விஶேஷத்தைக் குறித்தோ தன் உபாஸநத்தைச் செய்கின்றான். ஜ்ஞாநம் உண்டானபோது, ‘‘ய ஏஷோ‍ந்தராதித்யே ஹிரண்மயஃ புருஷோ த்ருஶ்யதே, ஹிரண்யஶ்மஶ்ருஃ, ஹிரண்யகேஶஃ, ஆப்ரணகாத் ஸர்வ ஏவ ஸுவர்ணஃ, தஸ்ய யதா கப்யாஸம் புண்டரீக மேவ மக்ஷிணீ,’’ என்கிற ஶ்ருதியின்படி, ஆதித்யாந்தர்வர்த்தியாய், ஸ்வர்ணமயமான திவ்யமங்கள விக்ரஹ விஶிஷ்டனாய் இருக்கும் புண்டரீகாக்ஷன் தனது உபாஸநத்துக்கு விஷயமாகின்றான் என்று அறிந்து கொள்கின்றான். காயத்ரீ மஹாமந்த்ரம் ப்ரணவத்துடன்கூடி ஜபிக்கப்படுகின்றது. ப்ரணவம் பரமாத்மவாசகமென்பது யாவரும் அறிந்த விஷயம். வ்யாஹ்ருதிகள் அவன் சரீரங்களாகின்ற பூராதி லோகங்களைக் காட்டுகின்றன. அவற்றால் அந்த லோகங்கள் எவனது ரூபமோ அப்படிப்பட்ட நாராயணனே ஸ்மரிக்கப்படுகின்றான். ஸவித்ரு ஶப்தம் ஸூர்ய வாசகமாக ஸாதாரணமாய் அறியப்பட்ட போதிலும், சப்தார்த்த பராமர்சத்தால் ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டிக்கின்றவனெனப் பொருள்தரும். இதனால் ‘ஜந்மாத்யஸ்ய யதஃ’ எனும் ஸூத்ரப்படி ப்ரபஞ்சத்தினுடைய ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி லயம் இவற்றிற்குக் காரணமாகப்பட்ட பரப்ரஹ்மமே ஸவிதா எனப்பட்டவன். தேவன் எனும் ஶப்தம் ப்ரகாசத்துடன் கூடினவன் எனப் பொருள்தரும். காயத்ரீயால் செய்யப்படும் த்யாநத்துக்கு விஷயமாகப்பட்டது அவனது ப்ரகாசமானபடியால் அவன் தேவன் எனப்படுவன். தேவன் என்றால் விளையாட்டுடன் கூடினவன் என்றும் அர்த்தமாகும்.

ஸ்ருஷ்டி முதலான வ்யாபாரம் கேவலம் க்ரீடார்த்தம் செய்கின்றவன் என்றுமாகும். காயத்ரீ மூன்றும் பாதத்தால் நமது புத்திக்கு ப்ரேரகன் அவன் என்றுகிறது. மனிதன் மனஸ்ஸால் நினைத்ததை வாக்கினல் சொல்லிக் கர்மங்களால் நடத்துகின்றுன். ஆதலால் ஸர்வ வ்யாபாரங்களுக்கும் மூலமாகின்ற நமது எண்ணங்களை நமது கர்மாநுகுணமாக ப்ரேரிப்பிக்கின்றவன் ஈச்வரன் என்றுகிறது. யியஃ என்னும் சொல்லால், யீ முதலான புத்தி, மநஸ்ஸு,பஞ்ச ஜ்ஞானேந்த்ரியங்கள் எனவும் அர்த்தம் செய்யலாம். அப்போது நமது ஸர்வேந்த்ரியங்களையும் அவற்றின் வ்யாபாரங்களுக்கு யோக்யமாக இருக்கும்படி செய்கின்றவன் என்றர்த்தமாம். இவற்றை அவன் பர்கஸ் அதாவது தேஜஸ், அதாவது ஸங்கல்ப ரூபமான சக்தி விசேஷத்தால் நடப்பிக்கின்றுன் என்றுகிறது. இந்த வ்யாபாரம் கண்களுக்குத் தெரிகின்ற தேஜோ மண்டலம் செய்யாது. அதனைச் சரீரமாயுடைய ஸூர்யனெனும் தேவதையாகின்ற ஜீவனும் செய்யமாட்டான். இது ஸர்வேச்வரன் தொழில். ஆதலால் காயத்ரீயில் வரும் ஸவித்ரு தேவ சப்தங்களும் பரமாத்வைக் குறிக்கின்றன. ப்ரசோதயாத் என்றால் ப்ரேரயது (ப்ரேரிப்பிக்கட்டும்) என்றும் அர்த்தம் செய்கின்றுர்கள். அப்போது வரேண்யம், அதாவது யாவராலும் ப்ரார்த்திக்கத்தக்கதும் ஸர்வ அஜ்ஞானத்தையும் போக்கவல்லதுமான அவனுடைய தேஜோரூபமான சக்தியோ ஸங்கல்பமோ நமது ஸர்வ ஜ்ஞானத்தையும் நல்வழியில் ப்ரேரிப்பிக்கட்டும் என்று அர்த்தம் பொருந்தும். இப்படி ஸர்வ ஜகத் காரணனும், ஸர்வ சக்தி விசிஷ்டனும், ஸர்வ நியாமகனுமிருக்கப்பட்ட நாராயணன் நம்மை நல்வழியில் நடத்தி நல்லறிவைக் கொடுக்கட்டும் என்று நிரந்தரமாகச் சிலகாலம் த்யாநம் செய்யவேண்டுமென்று நமது பெரியோர் ஸந்த்யா வந்தநத்தை நமக்கு உபதேசித்தனர். அதைப் புத்தி பூர்வமாக த்யாகம் செய்பவன் எவ்வளவோ ஜுகுப்ஸைக்கு விஷயமாகின்றுன்.

இதைச்செய்ய கால நிர்ணயமேன் என்றுல், அது ஸங்கேதமடியாக வந்திருக்கலாம். ஸர்வலோக வ்யாபாரங்களுக்கும் காலமேற்பட்டபடி இதற்கும் என் கூடாது? மேலும் இதற்குக் காலம் குறித்தது யுக்தி யுக்தமாகவு மிருக்கின்றது. “ ஸம்ஸம்த்ருஷ்டி த

க்ஷீயதெ ஸம்ஸம்த்ருஶ்யதெ ஈவள । க்ஷீயதெ நாவபு-த்யந்தெ மநுஷ்யா ஜீவித க்ஷயம் ॥ என்கிறபடி, உதித்தபின் எழுந்து அன்றைதினம் செய்யவேண்டிய க்ஷுத்ர வ்யாபாரங்களை நினைத்து ஸந்தோஷிக்கின்ருர்கள். ஸூர்யன் அஸ்தமித்தால் ராத்ரியில் ப்ரியமாக எண்ணித் தேடும் விஷயங்களை நினைத்துக் களிக்கின்றனர். ஆயுளில் ஒரு நாள் கழிந்ததை எண்ணுகின்ருரில்லை. இவ்விரண்டு காலங்களிலும் மந்தேஹாள் என்னும் ராக்ஷஸர்கள் ஸூர்யனுடன் யுத்தம் செய்கின்ருர்கள் என்றும், அப்போது ப்ராஹ்மணர்கள் காயத்ரீயால் அபிமந்த்ரிதமான அர்க்ய ஜலத்தால் அந்த ராக்ஷஸர்களை நிவர்த்திக்கின்றன ரென்றும் வேதத்தில் சொல்லப்பட்ட அர்த்தவாதத்தின் பொருள். அக்காலங்களில் மநுஷ்யர்கள் (மந்த ஈஹா) ஹேயமான இச்சைகளை மநஸ்ஸில் கொண்டு, தாத்ருச வ்யாபாரங்களில் மநஸ்ஸைச் செலுத்துகின்றனர் என்றும், இந்த இச்சைகளும் வ்யாபாரங்களும் ஈஷத் புண்யமிச்ரங்களாக இருந்தபோதிலும், பர்யாயத்தில் பாபங்களானபடியால் பகவத் விரோதிகளென்றும், அவை மநுஷ்யர்களைப் பகவானுடைய உபாஸநையினின்றும் விலக்குகின்றனவென்றும், ஆதலால் பகவத் ப்ரதிபாதக மந்த்ரங்களில் ஸர்வோத்தமமான காயத்ரீ மந்த்ரத்தைக்கொண்டு, பகவத் பாஹ்யாராதநமும், மாநஸீக வ்யாபாரமான ஜபமும் உபஸ்தாநமெனும் ஸ்தோத்ரமும், த்ரிகரணங்களாலும், த்விஜர்கள் யாவரும் செய்யவேண்டுமெனும் விதியை த்ருடப்படுத்துவதென்று நமக்குத் தோன்றுகின்றது. இப்படி விதிப்ராப்தமானதும், நமது பெரியோரால் அநுஷ்டிக்கப்பட்டு அவரால் நாமும் அநுஷ்டிக்க வேண்டியதென இச்சிக்கப்பட்டதும், பகவா னுகந்தருளிய ஸ்வயம் ஆராதநரூபமான கைங்கர்யமாகவும் இருக்கப்பட்ட ஸந்த்யாவந்தநத்தைப் பிராஹ்மணனுயிருந்து தவர்தல், தத்காலத்தில் பாபத்தை உண்டாக்கி, ப்ரஷ்டர் கோஷ்டியில் சேர்ப்பித்து, லோகாந்தரத்தில் ஆத்ம ஹாநியையும் பலிக்கச் செய்யுமென்பதில் ஸந்தேஹமுளதோ?

* * * * * *

இது விஸ்தரித்தெழுத வேண்டிய விஷயம். இவ்விடம் விதியின்றி ஸங்க்ரஹிக்க வேண்டியதாயிற்று. ஸுரோதீவெ ததா

க்ஷேத்ர வஶீவாஹஃ ப்ரதிக்ரியா। என்கிறபடி, தடாகம் ஜல வ்ருத்தியால் உபத்ரவிக்கப்பட்டால், கரையில் ஓர்புறம் வெட்டிக் கொஞ்சம் ஜலத்தை வெளிப்படுத்தல் பரிஹார மெனப்படும். ப்ராஹ்மணன் செய்யவேண்டிய கர்மங்கள் மிகுந்த விஸ்தார மடைந்த போதிலும், தேஹ யாத்ரா ஸுலபமாயும், தேசம் ஆசாரங்களாலும் கொள்கைகளாலும் மிகவும் பேதப்படாமலும், ராஜாக்கள் ஆர்ய தர்மங்களை ரக்ஷித்துக்கொண்டும் இருந்த காலத்தில் அவை நன்ருக அநுஷ்டிக்கப்பட்டன. இந்த நிமைகளைத்தும் தத்காலம் மாறிவிடவே, கர்மங்கள் பகவதாராதநரூபமாக அநுஷ்டிக்க வேண்டியவையாயினும், பலாபேக்ஷையின்றி அநுஷ்டிதங்களாகில், ஸ்வயமாகவோ, சித்த ஶுத்தி த்வாராவோ, மோக்ஷ ஸாதநத்துக்கு அநுகூலங்களாயினும், அநுஷ்டிக்க வேண்டியவருடைய தத்கால நிலைமையை உத்தேசித்தும், தடாகத்தில் ஜலம் ப்ரவாஹ காலத்தில் கரையைக் கடப்பதுபோல், கர்மங்களின் விஸ்தாரத்தால் அவற்றைச் செய்யவேண்டியவர் ஶாஸ்த்ர மர்யாதையாகிற ஸேதுவைக் கடக்கின்ற ஸ்திதியை யோசித்தும், அந்த ஸேதுவின் ஓர் ப்ரதேஶத்தைத் திறந்து, அவஶ்யம் அநுஷ்டேயமானவற்றை நிஶ்சயித்து நிலைக்கச்செய்து, மிகுதியை வெளிப்போக்கினல், அவஶ்யகர்தவ்யமெனும் கர்மமாகிற ஜலமடங்கிய தடாகத்தின் ஶாஸ்த்ர மர்யாதையாகிற ஸேதுவும், ரக்ஷிக்கப்பட்டதாகும். இதற்கு ஶாஸ்த்ரமும் இடம் கொடுக்கும். இதை ஜ்ஞாதாக்கள் விமர்ஶிக்கத்தக்கவர். ஸந்த்யோபாஸந மாத்ரமாவது யதாவத்தாய்ச் செய்யப்பட வேண்டுமென்றும், அதுவே மோக்ஷ பர்யந்தம் உதவும் என்றும், ப்ரஹ்மஶ்ரீ ஹரிஹர ஶாஸ்த்ரிகள் உபந்யஸித்தது மிகவும் உசிதமென்று நாம் நம்புகின்ருேம்.

வேதாந்ததீபிகை 189-வது பக்கம் 7-வது வரியில் "மஹாபாஷ்யம்" எனும் சொற்கள் "வ்யாகரணஸூத்ரம்" எனும் சொற்களுக்குப் பதிலாகப் பிசகாய்விழுந்துவிட்டன. எழுத்துப்பிழைகள் தீபிகையில் அங்கங்கே ஸம்பவிக்கின்றவற்றை யாம் முயன்றும் தடுக்கத் திறனற்றிருக்க, இவ்வித சொற்பிழை நேர்ந்ததைக்குறித்து வருந்துகின்ருேம்.

239

கர்மங்களின் த்ருஷ்டபலங்கள்.

நாம் செய்யும் கர்மங்கள் பலவகைப்பட்டன. சில கர்மங்கள் தேஹதர்மத்தினால் அவசியம் செய்யப்படுகின்றன. ஆஹாரம், நித்ரை, முதலான கர்மங்கள் இந்த வகுப்பைச் சேர்ந்தன. இந்த கர்மங்கள் செய்யாமலிருப்பது கூடாது. அவைகளைச் செய்வதி னால் யாதொரு கர்மபலமும் ப்ரத்யேகமாய் விதிக்கப்படவில்லை. கர்மங்களின் பலன்களுக்குத்தான் புண்யமென்றும் பாபமென்றும் பெயர். இவை அத்ருஷ்டபலங்கள். அதாவது அவைகளின் ஸ்வரூபம் நாம் ப்ரத்யக்ஷத்தில் அறியக்கூடாததாயும் ஶாஸ்த் ரத்தைக் கொண்டே அறியக்கூடியதாயும் இருக்கிறது. 'யாக பலம் ஸ்வர்க்கம்' என்றால் இந்தபலம் கிடைப்பதும் அநுப விப்பதும் நமக்கு இந்த ஆயுஸ்ஸில் ப்ரத்யக்ஷத்தில் நேரிடாது. ஆனதுபற்றி அது அத்ருஷ்டபலம். தேகதர்மங்களாகிற கர்மங்கள் ஶாஸ்த்ரத்தினால் விஹிதங்கள் அல்ல. ஆகையால் அவைகளுக்கு அத்ருஷ்டபலங்களில்லை. நமக்கு ருசித்த வஸ்துவைச் சாப்படுவ தும் சாப்படாமலிருப்பதும் ராகப்ராப்த மென்று சொல்லுவார்கள். அதாவது, இவைகள் சாஸ்த்ரங்களில் விதிக்கப்பட்டவைகளல்ல. ஆகிலும், ஆஹாரம் முதலான தேகதர்மங்களைச் செய்யும் விஷ யத்தில் நம் ஶாஸ்த்ரங்களில் அநேகம் விதிகள் இருக்கின்றன. பொதுவாய் மலஜலோத்ஸர்க்கங்கள், ஸ்நாநம், போஜநம், ஸ்த்ரீ ஸம்போகம் ஆகிய இந்த அநிவார்யமாயும் ராகப்ராப்தமாயுமான கர்மங்களில் கூட விசேஷமாய் சாஸ்த்ர நிர்ப்பந்தங்களும் விதிக ளும் நம் தேசத்தில் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. அவைகளின் உத்தேசம் என்னவென்று விசாரிப்போம். போஜனாதி கர்மங்கள் ராகப்ரா ப்தம், அதாவது தந்தம் தங்கள் இச்சையைப் பொறுத்தவைக ளாகிலும், அவைகள் செய்யப்பட வேண்டிய கர்மங்களை சாஸ் த்ரங்கள் விதிக்கின்றன. 'க்ரஹணத்தில் போஜநம் கூடாது, பூண்டு, கஞ்சா, முதலானவை புஜிக்கக்கூடாது' என்பதுபோன்ற விதி கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. இவைகள் 'நியமவிதிகள்' என்று சொல்லப்படுகின்றன. அதாவது நம் இஷ்டப்படி புஜிக்காமல் சிலவற்றைத் தடுப்பதனாலும் சில ஸமயங்களில் போஜநத்தைத் தடுப்பதனாலும் நாம் ஸ்வேச்சையாய் ப்ரவர்த்திப்பதைத் தடுக்

கின்றன. இந்த நியமவிதிகளுக்குப் பலம் த்ருஷ்டமா அல்லது அத்ருஷ்டமா வென்று விசாரிக்கும் பக்ஷத்தில், சாஸ்த்ரப்படி இவைகளுக்குப் பலம் அத்ருஷ்டம் தான். அதாவது அவைகளின் பலத்தை த்ருஷ்டமாய்க்கண்டு அதன்பேரில் அந்த விதிகளில் நாம் விச்வஸிக்கவாவது அவைகளை அநுஷ்டிக்கவாவது கூடாது. அவைகள் நம் புத்திக்கும் யுக்திக்கும் சரியாய்த் தோன்றினாலும் தோன்றாவிட்டாலும் அவைகளை நாம் அநுடிஷ்க்கவேண்டியது கடமை என்றே சாஸ்த்ர தாத்பர்யம். ஏனெனில், சாஸ்த்ரீயமான விதிகளின் பலங்கள் அத்ருஷ்டமாகவே யிருக்குமாகையால், அவைகளுக்கு த்ருஷ்டபலங்களைத் தேடுவது யுக்தமில்லை. நமக்கு சாஸ்த்ரங்களில் விச்வாஸம் பூர்ணமாய் இருக்குமானால், அத்ருஷ்டபலங்களே நம்முடைய ப்ரவ்ருத்திக்கும் சாஸ்த்ராநுவர்த்தநத்துக்கும் போதுமான ப்ரேரகங்கள். அத்ருஷ்டபலங்கள் இவ்வித கர்மங்களுக்கு ப்ராயேண ப்ரத்யவாய பரிஹார ரூபங்களாகவே இருக்கும். அதாவது, இப்படிப்பட்ட நியமவிதிகளை நாம் அநுஷ்டிக்காவிடில் பாபமென்றும், அநுஷ்டித்தால் விசேஷமான புண்ய மொன்றுமில்லை யென்றும் சொல்லுவார்கள். இந்தப் ப்ரத்யவாய பரிஹாரமும் புருஷார்த்தமாகையால் அப்படிப்பட்ட நியமங்களும் அநுஷ்டிக்கப்பட வேண்டியவைகளே.

ஸந்த்யாவந்தநம் முதலான விதிகள் நியமவிதிகள் அல்ல; அவைகள் ஸ்வதந்த்ரமான விதிகள். சாஸ்த்ரங்கள் இல்லாவிட்டால் அவைகள் செய்யவேண்டியன வென்று நாம் அறியவே மார்க்கமில்லை. மேலும் அவைகள் நித்யவிதிகள். அதாவது அவைகள் ஒரு பலத்தை உத்தேசித்தாவது, நிமித்தத்தை உத்தேசித்தாவது விதிக்கப்பட்டவைகளல்ல. அவைகளைச் செய்தால் புண்யமில்லை. செய்யாவிடில் மற்றகர்மங்களுக்கு அநர்ஹதையும் தோஷமும் உண்டாகு மாகையால் அவைகள் செய்யப்பட வேண்டியவைகளே. அன்றியும் அநேக விதிகள் காம்யவிதிகளென்று சொல்லப்படுகின்றன. அதாவது ஒவ்வொரு பலனை உத்தேசித்துச் சொல்லப்படுகிறவை காம்யவிதிகள். அந்தந்தப் பலன்களை விரும்பாதவர்களுக்கு அந்தக் கர்மங்கள் செய்யவேண்டிய நிர்ப்பந்தமில்லை. இதனால் நித்யகர்மங்களும் நைமித்திகங்களும் விதித்த காலங்களில் செய்யவேண்டிய கர்மங்களென்றும் காம்யங்கள் அப்படிப்பட்டவைகளல்ல வென்றும் ஏற்படுகிறது. ஆனால் நம்

சாஸ்த்ரங்களில் ஒரு விசேஷமிருக்கிறது. எவ்வித காம்ய கர்மங்களும் பலத்தில் விருப்பமில்லாமல் பகவத்ப்ரீத்யர்த்தமாகச் செய்யப்படலாம். அப்படிச்செய்யும் பக்ஷத்தில் அந்தக்கர்மங்களின் ஸ்வரூபமும் இதிகர்த்தவ்யதையும் காம்யங்கள் போலவேயாயினும் பலம் மாத்திரம் பகவத் ப்ரீதியாகிவிடுமென்றும், அவைகள் அப்போது பந்தகங்களாகமாட்டா என்றும் சாஸ்த்ரங்கள் சொல்லுகின்றன.

ஆனால் இந்தக்காலங்களில் விசேஷமாய் கர்மபாஹுள்யத்தை ஆதரிக்கப் பலருக்குச் சக்தியும் இஷ்டமும் ஸௌகர்யங்களும் இல்லாதிருப்பது எல்லோர்க்கும் தெரிந்ததாகையால், எந்தக் கர்மங்களை விட்டால் சாஸ்த்ராதிலங்கநம் இல்லாமலிருக்கும் என்று யோஜிக்கும் பக்ஷத்தில், நித்யங்களும் நைமித்திகங்களும் விடக்கூடாதவைகளென்றும், காம்யங்கள் விடக்கூடியவைகளென்றும், சக்தியில்லாதவர்கள் அவைகளை பகவத் ப்ரீதிக்காகக் கூடச் செய்யவேண்டிய நிர்ப்பந்தமில்லை என்றும் சொல்லலாம். ஆகையால் சாஸ்த்ரத்தில் விஸ்வாஸமுள்ளவர்கள் நித்ய நைமித்திகங்களை அறிந்து லோபமில்லாமல் செய்வதுதான் சாஸ்த்ரஸம்மதமென்று ஏற்படுகிறது.

கேவலம் அத்ருர்ஷ்டபலங்களான ஸந்த்யாதி கர்மங்களில் சாஸ்த்ர விஸ்வாஸமே ப்ரவ்ருத்திக்குக் காரணம். சாஸ்த்ரத்தில் விஸ்வாஸமில்லாத ஹைதுகர்கள் அவைகளால் என்ன ப்ரயோஜநம் என்று கேட்டால் அவர்களுக்குப் பதில் சொல்வது அஸாத்யந்தான். ஆகிலும் அப்படிப்பட்டவர்கள் இந்த காலத்தில் பஹுவாயிருப்பதால் அவர்கள் நல்ல யுக்திகள் என்று அப்யுபகமம் செய்யக்கூடிய சில அம்சங்களைச் சேர்த்துச் சொல்வதில் அநுசிதம் ஒன்றுமில்லை. சாஸ்த்ரங்களில் ஶிதிலமான பக்தியுள்ளவர்கள் அந்தந்த விதிகளின் ஸாதுவான த்ருஷ்டபலங்களைக் கருதி சாஸ்த்ர விஸ்வாஸத்தை ஸ்திரப்படுத்திக் கொள்ளக்கூடும். அவர்களை உத்தேசித்து மாத்ரம் சில விஷயங்கள் எழுதப்படுகின்றனவேயொழிய சாஸ்த்ர விதிகளுக்குப் பலக்குறைவை நிவர்த்திக்க எழுதப்படவில்லை.

அநேகமாய் சரீரதர்மங்கள் விஷயமான நியமவிதிகளெல்லாம் த்ருஷ்டபலத்தையும் கூட்டிக்கொண்டே நிற்கும். ப்ராதஸ்ஸ்நாநம் சாஸ்த்ரவிஹிதமாகிலும் சாஸ்த்ர பாஹ்யர்களும் அதைப் பஹுவாய் அநுஷ்டிக்கப் பார்க்கிறோம். தேகமலங்களை நிவர்த்

திக்கவும் தேகதாதுக்களை சுத்தப்படுத்தவும் இந்த்ரிய பாடவத்தை வ்ருத்திபண்ணவும் ப்ராதஸ் ஸ்நாநம் மிகவும் உபயோகமுள்ளது என்பது நன்ருய்த் தெரிந்த விஷயம். இதை விசேஷமாய் அநுஷ்டிக்கும் ஜாதிகளில் வ்யாதிகள் மிதமாயிருப்பதும், அதிகமாய் ப்ரஸரிக்காமல் இருப்பதும், அநுபவஸித்தம். இதரகாலங்களில் விட உஷஃகாலத்தில் ஸ்நாநமே மேற்சொன்ன த்ருஷ்டபலங்களைப் பூராவாய்க் கொடுக்கு மென்றும் நிச்சயமாய்ச் சொல்லாம். ஆனல் விசேஷ குளிரிலும், வ்யாதி காலங்களிலும், அதிக வ்ருத்தர்களுக்கும் சீதஸ்நாநம் கூடுமோவென்ருல், அவர்களுக்கு இந்த விதிகள் அந்வயிக்காமல் சில ஸங்கோசங்கள் செய்ய, மந்த்ரஸ்நாநம் முதலான சில விதிகள் ஏற்படுத்தப்பட் டிருக்கின்றன. ஆகையால் இந்தத் தேக தர்ம விஷயமான விதிகள் தேசஸௌகரியப்படிக்கும் காலஸௌகரியப்படிக்கும் மாறக்கூடியவைகளென்றும் ஆனல் தம்தம் இஷ்டப்படிக்கு ஜநங்கள் அவைகளை விட்டுவிட்டு வ்யாதி முதலானவைகளால் பீடிக்கப்படுவதைத் தடுக்கவேண்டியது அந்த விதிகளுக்குத் தாத்பர்யம் என்றும் ஏற்படுகிறது. அப்படியே ஜலமலோத்ஸர்க்கங்கள் விஷயமான விதிகள் முக்யமாய் த்ருஷ்டபலத்தைக் கருதியே ஏற்பட்டவைகளென்றும் அவைகளை அநுஷ்டிக்காவிடில் அசுசியும் வ்யாதியும் நிச்சயமென்றும் எல்லோரும் ஒப்புக்கொள்வார்கள். ஆகையால் அவைகளும் சாஸ்த்ரவிதிகளென்று விச்வாஸக் குறைவால் உபேக்ஷிக்கப்படாமல் அநுஷ்டிக்கப்பட வேண்டியவைகளே. '𑌪𑍍𑌰𑌯𑍋𑌜𑌨 𑌮𑌨𑍁𑌦𑍍𑌦𑌿𑌶𑍍𑌯 𑌨𑌮𑌨𑍍𑌦𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌰𑍍𑌤𑌤𑍇' என்கிற ந்யாயம் நியமவிதிகளிலும் நித்ய விதிகளிலும் ப்ரவர்த்திக்காதாகிலும் அது ப்ரவர்த்திக்க வேணுமென்று நிர்ப்பந்தமாய் ஒருவர் எண்ணினல் இப்படிப்பட்ட த்ருஷ்ட ப்ரயோஜநங்களைக் காட்டி அவர்களை அநுஷ்டிக்கச் செய்வதும் யுக்தம்தான்.

இப்படியே ஸ்திரீ ஸம்போகவிஷயமான விதிகளும் நியமங்களும் தம்பதிகளின் சரீராரோக்யத்தையும் ப்ரஜைகளின் ஸௌஷ்டவத்தையும் உத்தேசித்து ஏற்பட்டவைகளாய்ச் சொல்லலாம். அவைகளை ஸ்ம்ருதிகளில் சொல்லி யிருக்கிறபடி அறிந்து அநுஷ்டிப்பார்கள் தத்காலம் கொஞ்சம் நிர்ப்பந்தத்தை வஹிப்பதாய் எண்ணினும் முடிவில் அதிக சரீராரோக்யத்தை அடைவார்களென்பது நிச்சயம்.

இந்தப் பிரகாரம் தேஹதர்மங்கள் விஷயமான அநேக விதிகளுக்கு த்ருஷ்டபலங்களைச்சொல்வது ஸுலபம். போஜநவிதிகளும் பஹுவாய் இப்படிப்பட்டவைகளே. இவைகள் பலர் அபிப்ராயத்தில் நிஷ்ப்ரயோஜநங்களாயும் அத்யந்தம் நிர்ப்பந்தகரங்களாயும் பரஸ்பர ஸௌஹார்த்தத்தும் ஸௌசீல்யத்துக்கும் பாதகங்களாயும் எண்ணப்படுகின்றன. இவைகள் விஷயத்தில் தேசாசாரங்களும் ரொம்பவும் பிந்ந பிந்நமாயிருப்பதால் ஒரு தேசாசாரந்தான் சாஸ்த்ர ஸம்மத மென்றும் மற்றவைகள் அசாஸ்த்ரீயங்களென்றும் சொல்லமுடியாது.

"இந்த த்ருஷ்ட விஷயங்களில் விதிகள்தானேன்? எவர் எதைப் புஜித்தால் என்ன? அவரவர்கள் அநுபவத்தால் தங்கள் சரீரஸ்திதிக்குத் தகுந்ததை அறியார்களா? அவைகள் விஷயமாய் விதிகளை ஏற்படுத்தி அவைகளை ஒழித்தால் தோஷமென்றும் பாதித்யமென்றும் சாஸ்த்ரங்கள் சொல்வதுகூடுமோ. 'கூஹா வெ ஹி ஶாஸ்த்ரயதுவக' என்று இருக்கிறதே? இந்த விஷயத்தில் ஶாஸ்த்ர நிர்ப்பந்தமே அநுசிதம்" என்று சிலர் எண்ணலாம். ஆனால் இந்த விதிகள் தீர்க்கதர்சிகளால் பொது நன்மைக்கு ஏற்படுத்தப்பட்டனவென்றும் சில அம்சங்களில் அப்போதைக்கப்போது மாறுவது சாஸ்த்ர விருத்தமல்லவென்றும், யோஜித்தால் நன்ருய் விளங்கும். நம்தேசத்தில் "மத்யபாநம்" மகாபாதகத்தில் சேர்ந்திருப்பதாலேயே ப்ராயேண இதர தேசங்களிலுள்ள மத்ய வ்யஸநம் இந்த தேசத்திலில்லை என்பதில் யாதொரு ஸந்தேகமுமில்லை.

மேலும் அத்ருஷ்டபலங்கள் ஒரு கார்யத்துக்கு அமைந்திருந்தால் அவை அந்தக் கார்யத்தைத் தடுப்பதுபோல த்ருஷ்டபலங்கள் எப்போதும் தடுக்குமென்று சொல்வது கூடாது. திருட்டுக்கு முன் காலங்களில் வதம் கரச்சேதம் முதலான கடுமையான தண்டங்கள் இருந்தும் அது நின்றதாய் தெரியவில்லை. கேவலம் அத்ருஷ்டபலங்களுள்ள ஸந்த்யாவந்தநாதிகள் அநேக ஆயிரவர்ஷங்களாய் விடாமல் நடந்துவருகின்றன. ஆகையால் சாஸ்த்ரவிஶ்வாஸமுள்ள ஜநங்களுக்கு த்ருஷ்டபலங்களான கார்யங்களையும் அத்ருஷ்ட பலங்களுள்ளவைகளாய்ப் போதிப்பது நம் சாஸ்த்ரங்களின் வழக்கமாயிருக்கிறது. கேவலம் விதிகளின் நிர்ப்பந்தத்தை உத்தேசித்து த்ருஷ்டபலங்களான ஸ்நாநாதி கர்மங்களை உபேக்ஷிப்பது யுக்தமல்ல.

244

கேவலம் அத்ருஷ்ட பலமான ஸந்த்யாவந்தநாதி கர்மங்களி லும் த்ருஷ்டமான ப்ரயோஜநங்களை ஊஹிக்கக்கூடும். நாம் செய்யும் ஸந்த்யாவந்தநம் என்னும் க்ரியையின் முக்யமான பாகங் கள் அர்க்யப்ரதாநமும் ப்ராணாயாமமும் காயத்ரீஜபமும். இவைகள் ப்ரயேண அத்ருஷ்டபலங்களாக இருந்தாலும் உத் தேசத்தினாலோ ஆநுஷங்கிகமாகவோ சில த்ருஷ்டபலங்களைத் தருகின்றன. ப்ராணாயாமம் சரீரத்தின் உள்ளிருக்கும் வாயுவை சுத்தப்படுத்துவதில் மிகவும் உபகாரகம் என்று பல வைத்யர்கள் சொல்லுகிறார்கள். அதன் அங்கங்களான ரேசக, பூரக, கும்பக வ்யாபாரங்கள் ஆதுநிக சாஸ்த்ரப்படி ரக்த சுத்திக்கு முக்ய ஆதாரமான சரீராந்தஸ்திதமான வாயுவை பரிசுத்தம் செய்வதா கையால், சுவாஸப்பையின் கெடுதலால் உண்டாகக்கூடியவும் ரக்த தோஷத்தால் உண்டாகக்கூடியவுமான ரோகங்களுக்கு ப்ராணாயாமம் பரிஹாரமென்று நிச்சயமாய்ச் சொல்லலாம். ரக்தத்தின் அசுத்தி ஸர்வமான இந்த்ரிய வ்யாதிகளுக்கும் சர்ம வ்யாதிகளுக்கும் நிதாநமாகையால் இதை உத்தேசித்தே நம் தேசத்தில் ஸார்வத்ரிகமாய் ப்ராணாயாமம் ஏற்பட்டிருப்பதாய்ச் சொல்லவும் கூடும். எதை உத்தேசித்து ஏற்பட்டிருந்தாலும் த்ருஷ்டபலங்களில் விச்வாஸ முள்ளவர்கள் இந்தக்காரணமாகப் பற்றி அநுஷ்டித்தால் அத்ருஷ்ட பலமும் கைகூடும். இப்படி இன்னும் பலகர்மங்களுக்கு யுக்தியால் த்ருஷ்டபலங்கள் சொல்லக் கூடும். ப்ரேத ஸம்ஸ்காரங்களும் ஆசௌச விதிகளும் ஸூதக விதிகளும் பஹுளமாய் த்ருஷ்ட பலங்களை உத்தேசித்தே ஏற்பட் டிருக்கவேணும். த்ருஷ்ட பலத்தை அறிய யுக்தி யெட்டாதவர்கள் உபேக்ஷிக்காமைக்காக அவைகள் விதிரூபமாய் ஆகிவிட்டன வென்று சொல்லலாம். அதைக்கொண்டு நாம் அவைகளுக்கு த்ருஷ்டபலமில்லை யென்றாவது அப்படி நம்புத்திக்கு த்ருஷ்ட பலம் தெரியாவிட்டால் உபேக்ஷிக்கப் படக்கூடியவை என்றாவது சொல்லக்கூடாது. த்ருஷ்டபலங்களையே எதிர்பார்க்கிறவர்களும் ச்ரத்தையுடன் விசாரித்தால் அப்படிப்பட்ட பலம் அநேக கர்மங்களுக்கும் ஏற்படுமென்று மேலெழுதினதே ஒழிய த்ருஷ்ட பலங்களில்லாவிட்டால் கர்மங்கள் த்யாஜ்யங்களென்று அபிப் ராயப்பட்டு எழுதினதல்ல. 'யஜ்ஞதாநதப: கர்ம ந த்யாஜ்யம் கார்யமேவ தத்' என்னும் கீதாவசநம் இங்கே ப்ரமாணம்.

டி. ராஜகோபாலாசாரியர்.

ஸ்ரீ. அஹோபில ந்ருஸிஹ்மன் விஷயம்.

உ-ப்ரஹ்லாத சரித்திரம்.

"ஓ தைத்யபாலர்களே! உத்க்ருஷ்டார்த்தமாகிற தத்வ ஸ்வரூபத்தை நான் சொல்லுகின்றேன் கேளுங்கள்; என் வார்த்தைகளை வேறுவிதமாக எண்ணவேண்டாம்; த்ரவ்யாசையால் நான் சொல்லுகின்றேனில்லை; எல்லா ஜந்துக்களும் ஜந்மம் பால்யம் யௌவநம் இவற்றை ஒன்றன்பின் ஒன்றாக அடைகின்றன; பிறகு மூப்பு ஒரு தடையுமின்றி நாளுக்கு நாள் கிட்டுகின்றது; பின்னால் ஒவ்வொரு ஜந்துவும் மரணத்தை யடைகின்றது; இந்த ரூபமான சரீரவிகாரங்கள் என்னைப்போல் உங்களுக்கும் ப்ரத்யக்ஷமாகத் தெரிகின்றன; இறந்தவன் மீளவும் ஜந்மத்தை யடைகின்றான். இப்படித் தான் ஶ்ருதி ஸ்ம்ருதிகள் போதிக்கின்றன; தர்க்கமும் அதைத்தான் காட்டக்கூடியது; காரணமில்லாமல் ஜீவனுக்கு உத்பத்தி எப்படி உண்டாகும்? அந்தக் காரணமும் ஜந்மாந்தரங்களிலேயே தேடவேண்டும்; புநர்ஜந்மம் ஸம்பவிக்கும் வரையில் கர்ப்பவாஸம்; இப்படி ஒரு பிறப்பு முதற்கொண்டு மறுபிறப்பு வரையில் ஒரு ஜீவனுக்கு நேரிடுகின்ற ஏழு அவஸ்தைகளும் துக்க ரூபமென அறியுங்கள்; பசித்தால் சாப்பிட்டுவிட்டு ஸுகமடைவதாய் ப்ரமிக்கின்றனர்; தாகம் உண்டானால் நீர் அருந்தி ஸுகாநுபவம் பாராட்டுகின்றனர்; குளிர்ந்தால் நெருப்பினிடம் சென்று ஸுகாநுபவம் கொண்டாடுகின்றார்; ஆலோசித்தால், காலாந்தரத்தில் எந்த வஸ்துக்கள் துக்கத்தைத் தருகின்றனவோ, அவற்றையே துக்க நிவர்த்திக்காக மற்றொரு காலத்தில் உபயோகப்படுத்துகின்றனர்; அதனால் ஸுகம் நிஜமாக வருமா? வ்யாதியினாலோ, வேறெந்த ஹேதுவாலோ, பசி தாகம் இல்லாதவனுக்கு அந்நமும், ஜலமும் அநர்த்தத்தையே விளைவிக்கும்; க்ரீஷ்ம காலத்தில் நெருப்பினிடம் போய் ஸுகமடைவதுண்டோ? ஸுகமென்று எண்ணப்படுவது துக்கநிவர்த்தியில்

மட்டுமே முடியும்; பால புத்தியால் அதை ஸுகமென்று எண்ணு கின்ருன்; வாயு முதலான தோஷங்களால் மிகவும் ஜடமாய்ப் போந்த தேஹங்களுடையவர்கள், தேஹ ப்ரமத்தால் ஸுகத்தை அபேக்ஷிப்பார்கள்; அவர்கள் ப்ரமையால் பார்வை யற்றவர் போலும்; அவர் தம்மை ப்ரஹரித்தாலும் ஸுகமாக எண்ணுவார்கள்; ப்ரஹரம் எங்காவது ஸுகமென்றே எண்ணக் கூடுமா? வாத பித்த ச்லேஷ்மாதிகளுடைய ஒரு ஸ்தூலமான குவியலாகின்ற எல்லாருடைய சரீரங்களும் எங்கே? இவற்றிற்கு வர்ணங்களின் ஆரோபணத்தால் செய்யப்பட்ட காந்தி, பூஷணங்களால் ஏற்பட்ட சோபை, கந்தவஸ்துக்களைப் பூசுவதால் உண்டுபண்ணப்பட்ட வாஸனை, பலவிதமாகச் செய்யும் அழகு, முதலான குணங்களெங்கே? மாம்ஸம் ரக்தம், துர்நீர், மலம், மூத்ரம், நரம்பு, கொழுப்பு எலும்பு முதலான இவற்றின் ஸங்காதமான சரீரத்தில் அபிமாநம் வைக்கும் மூடன் நரகாநுபவத்திலும் ரமிப்பவனே. ஸுகத்வமும் துக்கத்வமும் வஸ்துக்களிடமில்லை; ஒரு தேசகாலத்தில் ஸுகமாய் எண்ணப்படுவது, காலாந்தர தேசாந்தரங்களில் துக்கமாக முடிகின்றது. குளிர் முன் இருந்தால் அக்நி ஸுகத்தைத் தருவதாக மதிக்கப்படும்; தாகத்தின் பின் ஜலமும், பசியின்பின்னர் அந்நமும் அப்படியே நினைக்கப்படுகின்றன; ஒவ்வொன்றும் அதற்கு ப்ரதியோகி வஸ்து எதிர் தட்டான வஸ்து) பூர்வ பாவியாகில் ஸுகமாகிறது; அன்றேல் துக்கத்தின் பொருட்டே யாகின்றது; எவ்வளவு பர்யந்தம் ஒருவன் ஸம்பாதநம் செய்கின்ருனே, அவ்வளவு பர்யந்தம் அவன் மநஸில் ஸம்பாதித்த பொருள்கள் அவற்றின் ரக்ஷணார்த்தமாகத் துக்கத்தையே ஊர்ஜிதப்படுத்துகின்றன; எவ்வளவுமட்டும் ஒருவன் மநஸுக்கு ப்ரியமான ஸம்பந்தங்களைச் செய்துகொள்கின்ருனே, அவ்வளவுக்கும் அவன் ஹ்ருதயத்தில் சோகரூபமான முளைகள் அடிக்கப்படுகின்றன; வீட்டில் தேடி வைத்த பொருள் யாவும், ஸ்வாமியானவன் எங்கிருந்த போதிலும், அவன் மநஸிலும் இருக்கின்றன; அவை வீட்டில் நன்கு ரக்ஷிக்கப்பட்ட போதிலும், அவற்றின் நாசமோ, தீப்படலோ, களவோ, அவன் மநஸில் எப்போதும் நினைக்கப்படுகின்றன; புருஷன் பிறக்கும்போது மஹாதுக்கத்துடன் பிறக்கின்ருன்; இறக்கையிலும் அப்படியே இறக்கின்ருன்; யமனுலகில் யாதனையின்

அநுபவமும் துக்காநுபவமே. கர்ப்பத்தில் அவன் ஸங்க்ர மிக்கும் போதும் அதுதான் ஸித்திக்கின்றது. கர்ப்பத்தில் ஸுகத்தின் லேசமாவது நீங்கள் அநுமிக்கின்றீர்களா? அநு மித்தால் சொல்லுங்கள். இவ்விதமாக இந்த ஜகத்முழுவதும் துக்கமயமாய் இருக்கின்றது. ஆனபடியால், அதிதுக்கங்களுக்கு இருப்பிடமாக ஸம்ஸார ஸாகரம் இருக்கின்றபடியால், (வதாமி. அஹம் ஸத்யம் விஷ்ணுரேக: பராயணம்) ஸத்யமாகச் சொல்லுகின்றேன்: உங்களுக்குப் பகவான் விஷ்ணு ஒருவனே பர மமான ப்ராப்யன் ஆகின்றான். நாம் பாலர்கள்; நமக்கு இதில் அதிகாரம் இல்லையென்று எண்ணவேண்டாம். சரீரத்தின் பால யௌவநாதி ஸர்வாவஸ்தைகளிலும், ஶரீரியான ஆத்மா ஒரு வனே. அவன் ஶாஶ்வதன். ஜரை, யௌவநம், ஜந்மம் முதலா னவை சரீர தர்மங்கள், ஆத்மாவின் தர்மங்களன்று. 'நான் பாலன் இப்போது இஷ்டப்படி நடக்கின்றேன். யௌவநம் வந்தபிறகு பரம புருஷார்த்தத்தின் பொருட்டு யத்நிக்கின்றேன்' என்று பால்யத்தில் எண்ணுகின்றான். யௌவநம் வந்துவிட்டபிறகு, 'இப் போது யௌவநத்தை அடைந்திருக்கிறேன். மூப்பு வந்தபின் ஆத்மோஜ்ஜீவந ப்ரயத்நங்களைச் செய்கின்றேன்' என்று மீண்டும் நினைக்கின்றான். மூப்பு வந்தபிறகு, 'நான் கிழவன். செய்யவேண்டிய ஸமஸ்த கார்யங்களும் என் புத்திக் கெட்டவில்லை. ஸமர்த்தனாக இருக்கையில் எதைச் செய்யாமல் விட்டுவிட்டேனோ, அதைப் புத்தி மந்தித்துப் போனவளவில் என்னமாக ஸாதிப்பேன்?' என் கிறான். இப்படி விஷயேச்சையால் ஆகர்ஷிக்கப்பட்ட மநஸுடன் கூடினவனாய்ப் புருஷன், ஶ்ரேயஸ்ஸை அடையவேண்டுமெனும் இஷ்டமுள்ளவனாகிலும், அதன் அபிமுகமாக எப்போதும் நடப்ப தில்லை. மூடர்களான புருஷர்கள் பால்யத்தில் விளையாட்டிலும், யௌவநத்தில் விஷயாநுபவத்திலும், அபிமுகர்களாய் வர்த்திக் கின்றார்கள். இதற்குள் வார்த்தகம் ப்ராப்தமாய் விடுகின்றது. அசக்தி மேலிட்டு அதைக் கழிக்கின்றனர். ஆதலால் விவேக முள்ளவன் பால்யத்திலேயே இடைவிடாமல் ஶ்ரேயஸ்ஸைக் குறித்து யத்நபரனாகவேண்டும். பால்யாதி சரீரதர்மங்களால் அவன் கட்டுப்படாதவனாகவேண்டும். இப்படி என்னால் உங்கட் குச் சொல்லப்பட்ட விஷயங்கள் ஸத்யமென்று நீங்கள் எண்ணும் பக்ஷத்தில், என்னை ப்ரீதி பண்ணும் பொருட்டு ஸம்ஸார பந்தத்தி

னின்று மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கும் விஷ்ணுவை ஸ்மரியுங்கள். அவனை ஸ்மரிப்பதில் என்ன ஆயாஸம் உண்டு? ஸ்மரித்தால் நன்மையைத் தருகின்முன். இரவும் பகலும் அவனை நினைப் பவர்க்குப் பாபம் க்ஷயித்துப் போகும்.

[illegible] ।
[illegible] ॥

[illegible] ।
[illegible] ॥

[illegible] ।
[illegible] ॥

[illegible]
[illegible] ॥

[illegible] ।
[illegible] ॥

[illegible] ।
[illegible] ॥

[illegible] ।
[illegible] ॥

[illegible] ।
[illegible] ॥

[illegible] ।
[illegible] ॥

[illegible] ।
[illegible] ॥

[illegible]
[illegible] ।
[illegible]
[illegible] ॥

[illegible]
[illegible] ।
[illegible]
[illegible] ॥

அந்த பகவான் ஸர்வ ப்ராணிகளிடமும் அந்தராத்மாவாக இருக்கையில், இரவும் பகலும் ஸர்வத்ர ஸ்நேஹ பாவமானது உங்களுக்கு உண்டாகட்டும். இவ்விதமாக ராகத்வேஷாதிகளால் ஜனிக்கின்ற ஸர்வ க்லேசங்களையும் விட்டுவிடுங்கள். இது துஷ்கரமான போதிலும், இந்த ஜகத் முழுவதும் ஆத்யாத்மிகாதி தாபத்ரயங்களால் கஷ்டப்படுகின்றது; ஆதலால் ஸர்வபூதங்களும் சோகிக்கத் தக்கவராக இருக்கையில், புத்திமான் ஒருவன் த்வேஷமும் செய்வானு? கருணையன்றே ஸர்வத்ர செய்யவேண்டும். ஆனால் 'இதரர்கள்செல்வத்தாலும் கல்வியாலும் மற்றவிதத்தாலும் ஸுகித்திருக்கின்றனர்; நாமோ ஒன்றும் ஆர்ஜிக்க சக்தியில்லாதவராக இருக்கிறோம்' என்றிவ்விதம் எண்ணுவீராகில், அதற்காக ஸந்தோஷியுங்கள். பொறாமைப்படில் உமது புண்யம் க்ஷயித்து உங்கட்கு ஹாநி நேரிடும். தீர்க்கவிரோதம் பாராட்டி இதரரர்கள் உங்களிடம் த்வேஷம் செய்தாராகிலும், புத்திமான், அவரிடம் கருணை கொண்டு, 'ஐயோ! மோஹத்தால் வ்யாப்தராஞரே' என்று அவர் விஷயத்தில் சோகிப்பன். பகவானைக் காட்டிலும் உலகத்தை வேறாகப் பார்க்கும் மத்யமாதிகாரிகளுடைய பக்ஷத்தை ஒப்புக்கொண்டு மேற்சொன்ன விதம் த்வேஷம் நிவர்த்திக்கும் ப்ரகாரங்கள் என்னால் சொல்லப்பட்டன. உத்தமாதிகாரிகளுடைய பக்ஷத்தைச் சுருங்கச் சொல்கின்றேன்; கேளுங்கள். இந்த ஜகத் முழுவதும் ஸர்வபூத சரீரியாக விளங்கும் விஷ்ணுவினுடைய விஸ்தரித்த ரூபம்; ஆனபடியால் ஜ்ஞாதாக்களால் பேத தர்சநத்தை விலக்கி ஆத்மஸ்வரூபமாகவே பார்க்கத்தக்கது. ஆதலால் சரீரமே ஆத்மாவென்று நினைக்கும் ஆஸுர பக்ஷத்தை நான்

விட்டுவிட்டதுபோல் நீங்களும் விட்டு, மோக்ஷரூபமான பரமா நந்தத்தை எப்படி யடைவோமோ அப்படி யத்நம் புரிவோம். அக்நியாலும், ஸூர்யனாலும், சந்த்ரனாலும், வாயுவாலும், பர்ஜந்ய வருணர்களாலும் அடைவிக்கப்பட்ட ஆதிதைவிக மெனப்பட் டதும், ஸித்தர்களாலும், ராக்ஷஸர்களாலும், யக்ஷர்களாலும், தைத்ய ராஜர்களாலும், நாகர்களாலும், கிந்நரராலும், மனிதரா லும், ம்ருகங்களாலும் அடைவிக்கப்பட்ட ஆதிபௌதிக மெனப் பட்டதும், சரீரங்களில் உத்பவிக்கும் தோஷங்களாலும், அதா வது ஜ்வரம், கண்ணோய், அதிஸாரம், வீக்கம், குல்மம் முதலான வற்றாலும், த்வேஷம், பொறாமை, கோபம், காமம், துராசை, முதலிய மாநஸ துக்கங்களாலும் அடைவிக்கப்பட்ட ஆத்யாத் மிக மெனப்பட்டதும், மற்ற அவித்யை கர்மம் இவற்றால் உண் டாவதுமான யாதொரு குறைவையாவது நாசத்தையாவது அடை யாமல், நித்யமாய் அத்யந்த நிர்மலமாய் இருக்கப்பட்ட அந்த மோக்ஷத்தை, ஒவ்வொரு மநுஷ்யனும் தன் ஹ்ருதயத்தைப் பரிசுத்தனான கேசவனிடம் வைத்து அடைகின்றான். (முடி வாகச் சொல்கின்றேன்; கேளுங்கள்.) ஸாரமற்ற ஸம்ஸாரமாகிற பஹுதேஹப்ராப்தி ரூபமான சுழலில் அகப்பட்டுக்கொண்டு, அந்தந்த சரீர ப்ரயுக்தமாய் ஸம்பவிக்கப்பட்ட போகங்களில் ஸந்தோஷத்தை அடையவேண்டாம். பலாத்காரமாய்ச் சொல்லு கின்றேன் : ஸர்வபூதங்களிடமும் ஸமத்ருஷ்டியை அடையுங்கள். அது தான் அச்யுதனுடைய ஆராதநம். அவன் ப்ரஸந்நனாகில் உங்கட்குக் கிடைக்காதது என்னவுண்டு? ஆகிலும், துச்சமாகும் தர்மார்த்த காமங்கள் போதும். அவற்றைப் பகவானிடம் ப்ரார்த் திக்க வேண்டாம். மோக்ஷத்தையும் நீங்கள் ப்ரார்த்திக்க வேண் டாம். ஏனெனில் ப்ரஹ்மவ்ருக்ஷம் எனப்படும் அநந்தனை ஆஶ்ரயித்தபின், முக்தியாகிற பழம் நிஸ்ஸம்சயமாகத் தானே விழப்போகின்றது."

ப்ரஹ்லாதன் உபதேசம் இந்த ரூபமாக ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணத் தில் வர்ணிதம்.

தி. த. ர.

எம்பெருமான் இருஷ்ணனாய் வந்தவதரித்தாப்போலே வேதங்களும் திருவாய்மொழியாய் வந்தவதரித்தன. வார்த்தாமாலை.

251

தத்வவிசாரம்

௨ - ஈஶ்வர விஷயம்.

ஶ்ருதியினால் நிஷ்கர்ஷிக்கப்பட்ட பரமேஶ்வரன் வாஸுதேவனென்பதை ஶ்ருதி வசநங்களாலும், புராணரத்நத்தாலும், இதர ப்ரமாணங்களாலும் நம்முடைய பூர்வாசார்யர்கள் ஸித்தாந்தம் செய்திருக்கின்றனர். இந்த யோசனை ஸமீசீநமானதென்பதை அத்வைத மத ப்ரவர்த்தகர்களும் ரக்ஷகர்களுமான ஆசார்யர்கள் வசநங்களால் நிரூபிக்கச் சிறிது யத்தனிப்போம். ஏனென்றால் அத்வைத ஸித்தாந்தாபிமாநிகளுக்குள் சிலர் இந்த விஷயத்தில் அவகாச மில்லாமலிருக்க, ஸ்வாசார்யோக்திகளில், தெரிந்தோ தெரியாமலோ ப்ரத்யயக்குறைவைக்காட்டுகிறார்கள். நாம் கேவலம் பக்ஷபாதத்தால் எழுதுகின்றோ மில்லை. ஸித்தாந்த ப்ரவர்த்தகர்களுக்குள் விஶேஷ க்யாதியுள்ளவர்களும், பக்ஷபாத கந்தமில்லாதவர்களென மதிக்கத்தக்க ஸ்ரீ ஶங்கராசார்யர் முதலானவர்களும் ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணவசநங்களை மிகவும் ஆதரிக்கின்றாரெனக் காட்டினால் நம்முடைய தாடஸ்த்யம் ஸந்தேகமற விளங்கும் எனும் இச்சையால் ப்ரவர்த்திக்கிறோம். ஆநந்த தீர்த்தர், ஸ்ரீ க்ருஷ்ண சைதந்யர், வல்லபர், முதலான பகு ஸித்தாந்த ஸ்தாபகாசார்யர்கள் வாஸுதேவன் பரப்ரஹ்மம் எனும் யோசனையில் மிகவும் கலந்தவரென்பது யாவரும் ஒப்புக்கொள்ளத் தக்கது.

இதற்கு முன் ப்ருஹதாரண்யோபநிஷத்தில் அந்தர்யாமி ப்ராஹ்மணத்தினின்று சில வசநங்களெடுத்தோம். அதில் ப்ரதிவசநம் சொல்லும் யாஜ்ஞவல்க்யர் "தமந்தர்யாமிணம் ப்ரூஹி" என்று ப்ரஶ்நை செய்த உத்தாலகருக்கு, அந்தர்யாமி விஷயமாய், உபதேசிக்க ஆரம்பிக்கையில், "ய: ப்ருதிவ்யாம் திஷ்டந்" என்று ஆரம்பித்து, பூமியில் நிற்பவனும் பூமிக்குள் இருப்பவனும்

பூமியால் தனக்குள் இருப்பதாக அறியப்படாதவனும், எவனுக்குப் பூமி சரீரமாகின்றதோ எவன் பூமிக்குள் நின்று அதனுடைய வ்யாபாரங்களை நடப்பிக்கின்றானோ, அப்படிப்பட்ட நித்யனை பரமாத்மா உனக்கும் அந்தர்யாமி என்று உபதேசித்தார். இதற்கு பாஷ்யம் செய்கையில் ஸ்ரீ ஶங்கராசார்யர் சப்தங்களின் அர்த்தங்களைச் சொல்லிவிட்டு "ஸ ஏஷ ஸ்ரீஶ: நாராயணாக்ய:" "அந்த இத்தகைய ஈஶ்வரன் நாராயணன் எனும் பெயரால் அறியப்பட்டவன்" என்று முடிக்கிறார். புராணரத்நத்தில் ப்ரஹ்லாதன் பகவானை ஸ்தோத்ரம் செய்கையில், 'யதா த்வத்த: ததா ஶேஷபூதேஷு ஸர்வேஷு ச । ததைவ வ்யாப்திரைஶ்வர்யம் குணா: ஸர்வகதாஸ்தவ'। "என்னிடமும், அவ்விதமே மற்றெல்லா பூதங்களினிடமும், ஸர்வலோகங்களிலும், உன்னுடைய வ்யாப்தியானது உனது ஐஶ்வர்யத்தையும், ஸத்ய ஸங்கல்பத்வாதி குணங்களையும் நன்றாகக் காட்டுகின்றது." என்று ஸ்துதி செய்தார். அந்தர்யாமியாகவும் விஷ்ணு எனும் பெயருக்கிணங்க வ்யாபக சீலனாகவும் நாராயணனிருக்கின்றானென்று நாராயணாநுவாகத்தில் அந்தர்பஹிஶ்ச தத்ஸர்வம் வ்யாப்ய நாராயண: ஸ்தித: என்னும் வாக்யத்தால் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. இத்யாதி ப்ரமாணங்களைக்கொண்டு ஸ்ரீ ஶங்கராசார்யரும் நாராயணன் தான் ஈஶ்வரனென்னெ நிர்ணயித்தார். முக்தரால் அடையப்பட்ட இவனது ரூபத்தை ஸ்ரீ ஶங்கராசார்யர் வாஸுதேவ ஶப்தத்தால் நிரூபித்தார். கடோபநிஷத்தில் ஸோத்வந: பாரமாப்நோதி தத்விஷ்ணோ: பரமம் பதம் என்னும் வாக்யத்திற்கு வ்யாக்யாநம் செய்கையில், அதன் பூர்வ வாக்யத்தால், வித்வானாகவும், மநஸை அடக்கினவனாகவும், அதனால் எப்போதும் ஶுத்தனாகவும் எவனிருக்கின்றானோ அவன் புநராவ்ருத்தி யில்லாத அந்தப் பதத்தையடைகின்றான் என்று சொல்லியிருப்பதை அநுஸரித்து, அந்தப் பதம் எது எனும் வினவுக்கு ஸோத்வந: பாரம் எனும் வாக்யம் விடையாகின்றதெனச்சொல்லி, ஸ: = வித்வாந், அத்வந: = ஸம்ஸாரமார்கத:, பாரம் = பாரமேவ, ஈயிவம் தத்விஷ்ணோ

தத், ஸூரய: = விதுஷோ ஸம்ஸாரபயமோசனம், தத் விஷ்ணோ: = வ்யாபனஶீலஸ்ய ப்ரஹ்மண: பரமாத்மனோ வாஸுதேவஸ்ய, பரமம் = ப்ரக்ருஷ்டம், பதம் = ஸ்தானம், தத்வமித்யர்த:, தத் ஸதா பஶ்யந்தீதி வாக்யார்த:, என்று பாஷ்யம் செய்திருக்கின்றார். அம்ருதத்வஸ்யேஶான: என்று புருஷஸூக்த ப்ரதிபாத்யனை முக்தியைக் கொடுப்பவனும், முக்தர்களால் அடையப்பட்டும் அநுபவிக்கப்பட்டவனுமான எம்பெருமான் வாஸுதேவன் விஷ்ணு எனும் நாமங்களால் வ்யவஹரிக்கப்பட்டவன் என்று ஸ்ரீ ஶங்கராசார்யர் முடித்திருக்கிறார். மேலும் இதற்கு முண்டகோபநிஷத்தில் அக்ஷரம் எனும் பெயரால் பரப்ரஹ்மத்தைச் சொல்லி அதன் ஸ்வரூபத்தை யத்தத்ரேஶ்யமக்ராஹ்யம் இத்யாதி வாக்யத்தால் வெளியிடப்பட்ட தென்று சொன்னோம். இந்த வாக்யத்தின் பிறகு அதே உபநிஷத்தில் அந்த அக்ஷர ப்ரஹ்மம் ஜகத் காரணமெனவும் ஸர்வஜ்ஞன் ஸர்வவித்தென்றும் சொல்லி, நன்றாய்க் கொழுந்து விட்டெரியும் அக்நியினின்று ஆயிரக்கணக்கான ரூபங்களாய்ப் பொறிகள் உண்டாகும் வண்ணம் அக்ஷர ஶப்த வாச்யமான ப்ரஹ்மத்தினிடம் அஸங்க்யேயர்களாக ஜீவர்கள் உண்டாகின்றார்களெனவும் லயிக்கின்றார்களெனவும் வெளியிட்டு, அந்த ப்ரஹ்மத்தையே, அக்நிர்மூர்த்தா சக்ஷுஷீ சந்த்ரஸூர்யௌ திஶ: ஶ்ரோத்ரே வாக்விவ்ருதாஶ்ச வேதா: । வாயு: ப்ராணோ ஹ்ருதயம் விஶ்வமஸ்ய பத்ப்யாம் ப்ருதிவீ ஹ்யேஷ ஸர்வபூதாந்தராத்மா ॥ எனும் வாக்யத்தால் விவரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதன் அர்த்தமாவது "அக்நியாகிற தேவலோகம் அவன் ஶிரஸ்; ஸூர்ய சந்த்ரர்கள் அவன் கண்கள்; திக்குகள் அவன் காதுகள்; அவன் வாக்கினால் வெளியிடப்பட்டவை வேதங்கள்; வாயு அவன் ப்ராணன்; ஜகத் ஸர்வமும் அவன் ஹ்ருதயம்; அவனுடைய பாதங்கள் பூமி; அவன் ஸர்வ பூதங்களுக்கும் அந்தராத்மாவாக விருக்கிறான்." இங்கே வ்யாக்யானம் செய்யுங்கால், இதற்கு முன் திவ்யோ ஹ்யமூர்த்த: புருஷ: இத்யாதி மந்த்ரத்தால் பரவித்யா விஷயனான அக்ஷரனை நிர்விஶேஷ

புருஷனாக வர்ணித்து, மறுபடியும் அவனை ஸவிசேஷனாக விஸ்தாரமாக வர்ணிக்கவேண்டி, ஸஹஸ்ரஶீர்ஷா புருஷ꞉ இத்யாதி மந்த்ரம் உண்டானதாக ஸ்ரீ சங்கராசார்யர் அபிப்ராயப்படுகிறார். இந்த மந்த்ரத்தின் பாஷ்யார்த்தத்தில், ஏஷ தே³வோ விஷ்ணுர்நாராயண꞉ ப்ரஜாபதி꞉ ஶரீரீ ஸர்வலோகஸ்ய தே³ஹோபாதி꞉ ஸர்வேஷாம் பூ⁴தாநாம் அந்தராத்மா என்று எழுதுகிறார். அதாவது ஸர்வ லோக சரீரியாகவும் ஸர்வ பூதங்களுக்குள்ளும் அந்தராத்மா வாகவும் இருக்கப்பட்ட ஈச்வரன் விஷ்ணு என்கிறார். இந்த உபநிஷத் மந்த்ரங்கள் புருஷஸூக்த வாக்யங்களை யொட்டிவந்தன.

இன்னும் ப்ரஹ்மஸூத்ர பாஷ்யத்தில் ப்ரதமாத்யாயத்தில், நான்காவது பாதத்தில், ஆநுமாநிகாதிகரணத்தில், ஸோऽத்⁴வந꞉ பாரமாப்நோதி தத்³விஷ்ணோ꞉ பரமம் பத³ம் என்றும், கடோபநிஷத்தில் ஏஷ ஸர்வேஷு பூ⁴தேஷு கூ³டோ⁴த்மா ந ப்ரகாஶதே। த்³ருஶ்யதே த்வக்³ர்யயா பு³த்³த்⁴யா ஸூக்ஷ்மயா ஸூக்ஷ்மத³ர்ஶிபி⁴꞉॥ "இந்த ஆத்மா எல்லா பூதங்களினிடமும் மறைந்தவனாய்க்கொண்டு ப்ரகாசிக்கின்றானில்லை; ஏகாக்ரதையை யடைந்து, (பாஹ்ய வ்யாபாரத்தினின்றும் விலகி) ஸூக்ஷ்மார்த்த தர்சந ஸமர்த்தமான புத்தியுள்ள ஸூக்ஷ்ம தர்சிகளால் ஸாக்ஷாத்கரிக்கப்படுகின்றான்." என்கிற வாக்யத்தால், வைஷ்ணவஸ்ய பரமபத³ஸ்ய து³ரவக³மத்வம் அதாவது அறியக் கூடாமையை உபநிஷத் வெளியிடுகின்றதென அபிப்ராயப்படு கின்றார். அந்த வைஷ்ணவ பரமபதத்தை அறியும்பொருட்டே, யச்சே²த்³வாங்மநஸீ ப்ராஜ்ஞஸ்தத்³யச்சே²ஜ்ஜ்ஞாந ஆத்மநி । ஜ்ஞாநமாத்மநி மஹதி நியச்சே²த்தத்³யச்சே²ச்சா²ந்த ஆத்மநி ॥ "விவேகியானவன் வாக் முதலான இந்த்ரியங்களை மனஸிலும், மனஸை ஆத்மாவிலிருக்கும் புத்தியிலும், புத்தியை மஹானாகின்ற கர்த்தாவான ஜீவாத்மாவிலும், ஜீவனை ஸர்வாந்தர்யாமியான பரப்ரஹ்மத்தினிடமும் லயிக்கச் செய்யவேண்டும்" என யோகத்தை உபநிஷத் உபதேசிப்பதாகவும் பாஷ்யம் செய்திருக்கின்றார். ஸூத்ர பாஷ்யத்தில் இரண்டாவது அத்யாயத்தில் முதல் பாதத்தில்

ஸ்ம்ருத்யதிகரணத்தில் ஜகத்துக்கு ஈச்வர காரணத்வத்தை ஸ்தாபிக்கின்ற ப்ரமாணங்களை எடுக்கின்றார். அவற்றுள் ஸ்ரீ விஷ்ணு புராணம் பகவத் கீதாவசநங்களையே எடுத்து, அதஸ்ஸம்க்ஷேப இதம் ச்ருணுத்வம் நாராயண: விச்வமிதம் புராண: । ஸ ஸர்க்ககாலே ச கரோதி ஸர்வம் ஸம்ஹாரகாலே ச ததத்தி பூய: ॥ "ஆதலால் சுருங்கச் சொல்கின்றேன் இதைக் கேளுங்கள்; ஸநாதநனாகிய நாராயணன் இந்த விச்வம்; ஸ்ருஷ்டி காலத்தில் அவன் ஸ்ருஷ்டியைச் செய்கின்றான்; ஸம்ஹார காலத்தில் மறுபடியும் ஸ்ருஷ்டிக்கப் பட்டவற்றை உபஸம்ஹரிக்கின்றான்" என ஸ்பஷ்டமாக நாராயணனையே ஜகத்துக்கு ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹார கர்த்தாவாகக் காட்டி, இதற்கு உபபலமாக, அஹம் க்ருத்ஸ்நஸ்ய ஜகத: ப்ரபவ: ப்ரளயஸ்ததா என்று, அதே விஷயத்தைக் காட்டும் கீதா வசநத்தையு மெடுக்கின்றார். அந்ய தேவதையை ஜகத் காரணமாகக் காட்டும் ப்ரமாண மொன்றையும் ஸ்மரித்தாரில்லை. இந்த அதிகரணத்திலேயே மஹாபாரதத்தில் சாந்தி பர்வத்தில் மோக்ஷதர்மத்தில், 350-வது அத்யாயத்தில், அல்லது புஸ்தகங்கள் பேதிப்பதால் தத்ஸமீபமான ஒரு அத்யாயத்தில், சதுர்முகன் ஸ்ரீமந்நாராயணன் விஷயமாக ருத்ரனுக்கு உபதேசம் செய்யும் ப்ரகரணத்தில், அஹம் த்வம் ச ததாந்யே ச மூர்த்திமந்த: ஸஹஸ்ரச: । ஸர்வேஷாம் ஸாக்ஷிபூதோஸௌ ந க்ராஹ்ய: கேநசித் க்வசித் ॥ "எனக்கும் உனக்கும் சரீரவான்களான மற்ற ஜீவர்களுக்கும், எல்லாருக்கும் அவன் அந்தராத்மாவாகவும் ஸாக்ஷி சேதநனாகவும் இருக்கின்றான்; எவனாலும் எவ்விடத்திலும் அவன் க்ரஹிக்கப்படான்." என்னும் ச்லோகத்தை ப்ரமாணமாக எடுக்கின்றார். பரதேவதா பாரமார்த்யாதிகாரத்தில், நாராயணனே பரப்ரஹ்மம் என நிர்ணயிப்பதற்காக ஸ்ரீ நிகமாந்த மஹா தேசிகன் மேலே குறிப்பிட்ட ச்லோகத்தை ப்ரமாணமாக எடுக்கின்றார்.

இரண்டாவது அத்யாயத்தில் இரண்டாம் பாதத்தில் பசுபத்யதிகரணத்தில், மாஹேச்வராஸ்து ந்ருபதே காயகாரண

𑌯𑍋𑌗𑌵𑌿𑌧𑌿𑌦𑍁𑌃𑌖𑌾𑌨𑍍𑌤𑌾𑌃 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌪𑌦𑌾𑌰𑍍𑌥𑌾𑌃 𑌪𑌶𑍁𑌪𑌤𑌿𑌨𑌾 𑌈𑌶𑍍𑌵𑌰𑍇𑌣 𑌪𑌶𑍁𑌪𑌾𑌶 𑌵𑌿𑌮𑍋𑌕𑍍𑌷𑌣𑌾𑌯 𑌉𑌪𑌦𑌿𑌷𑍍𑌟𑌾𑌃 𑌪𑌶𑍁𑌪𑌤𑌿𑌰𑍀𑌶𑍍𑌵𑌰𑍋 𑌨𑌿𑌮𑌿𑌤𑍍𑌤𑌕𑌾𑌰𑌣𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌵𑌰𑍍𑌣𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 ॥ "மாஹேஶ்வரர்கள் (சைவர்கள், பாசுபதர்கள், காபாலிகர்கள் முதலானவர்கள்) இப்படி நினைக்கின்றார்கள். கார்யம், (மஹத் முதலானவை,) காரணம், (மஹேஶ்வரன்) யோகம், விதி (ஸ்நாநாதிகள்,) துக்காந்தம், (மோக்ஷம்) ஆகிய ஐந்து பதார்த்தங்கள் ஈஶ்வரனாகிய பசுபதியால் ஜீவன்களுடைய பந்த மோக்ஷத்தின் பொருட்டு, உபதேசிக்கப்பட்டன; பசுபதியாகிற ஈஶ்வரன் (ஜகத்துக்கு) நிமித்த காரணமென வர்ணிக்கின்றனர்." என்று சைவர்கள் மதத்தை ப்ரஸ்தாபித்துவிட்டு, அதை நிரஸிக்குமிடம், அந்த மதத்தில் தான் ஏகதேசத்தையாவது அங்கீகரித்ததாக வெளியிடவில்லை. அதற்கடுத்த பாஞ்சராத்ராதிகரணத்தில், பாஞ்சராத்ரம் பாசுபதம் போல் இல்லாமல் ஶ்ருதியை அநுஸரித்த மதமென்று ஒப்புக்கொண்டு அதில் சில அம்சங்கள் தான் ஶ்ருதி விரோதமாகின்றன எனச் சொல்லி மதத்தை விஸ்தரேண விவரித்து, அந்த மத விஷயமாக ஸ்வாபிப்ராயத்தை கீழ் எழுதியபடி வெளியிடுகின்றார். 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌯𑌤𑍍𑌤𑌾𑌵𑌦𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌯𑍋𑌸𑍌 𑌨𑌾𑌰𑌾𑌯𑌣𑌃 𑌪𑌰𑍋𑌵𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑌾𑌤𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌃 𑌪𑌰𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌸 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌨𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌮𑌨𑍇𑌕𑌧𑌾 𑌵𑍍𑌯𑍂𑌹𑍍𑌯 𑌵𑍍𑌯𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤 𑌇𑌤𑌿, 𑌤𑌨𑍍𑌨 𑌨𑌿𑌰𑌾𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌤𑍇, '𑌸 𑌏𑌕𑌧𑌾 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌧𑌾 𑌭𑌵𑌤𑌿,' 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌭𑍍𑌯𑌃 𑌪𑌰𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑍋𑌨𑍇𑌕𑌧𑌾 𑌭𑌾𑌵𑌸𑍍𑌯𑌾𑌧𑌿𑌗𑌤𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 । 𑌯𑌦𑌪𑌿 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌭𑌗𑌵𑌤𑌃 𑌅𑌭𑌿𑌗𑌮𑌨𑌾𑌦𑌿𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑌂 𑌆𑌰𑌾𑌧𑌨𑌂 𑌅𑌜𑌸𑍍𑌰𑌂 𑌅𑌨𑌨𑍍𑌯𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌤𑌯𑌾 𑌅𑌭𑌿𑌪𑍍𑌰𑍇𑌯𑌤𑍇 𑌤𑌦𑌪𑌿 𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑌿𑌧𑍍𑌯𑌤𑍇 । 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍋𑌰𑍀𑌶𑍍𑌵𑌰𑌪𑍍𑌰𑌣𑌿𑌧𑌾𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 । "இந்த விஷயத்தில், யாதொரு இந்த நாராயணன் அவ்யக்தத்தைக் காட்டிலும் பரனாகவும், ப்ரஸித்தனாகவும், பரமாத்மாவாகவும், ஸர்வாத்மாவாகவும், இருக்கின்றார் என்றும் அவர் ஸ்வேச்சையால் தானே அநேக வ்யூஹங்களாக நிற்கின்றார் என்றும் யாதொன்று சொல்லப்படுகிறதோ, அது ஆக்ஷேபிக்கப்பட

வில்லை. 'அவர் ஒன்ருக ஆகின்ருர்; மூன்ருக ஆகின்ருர்' இத்யாதி ச்ருதிகளால் பரமாத்மா பஹு ப்ரகாரமாக இருக்கின்ருர் என்பது அறியப்பட்டிருக்கின்றது; இன்னும், அந்தப் பகவானுடைய அபிகமநாதி லக்ஷணமான ஆராதநம் இடைவிடாமல் ததேகசித்தனுக இருந்து செய்யவேண்டுமென்று அபிப்ராயப்படப்பட்டிருக்கிறதும் ப்ரதிஷேதிக்கப்படவில்லை. ச்ருதி ஸ்ம்ருதிகளில் ஈச்வரத்யாநம் ஆராதநம் முதலியவை ப்ரஸித்தமாகச் சொல்லப்படுகின்றன.'' இப்படிப் பாஞ்சராத்ர தர்சநத்தில் தன்னுடைய அநுகூலாபிப்ராயத்தை வெளியிட்டார். இன்னும் ப்ரஹ்ம ஸூத்ரத்தில் நாலாவது அத்யாயம் மூன்ரும் பாதம் கார்யாதி கரணத்தில், கார்யாத்யயே தத³த்⁴யக்ஷேண ஸஹாத: பரமபி⁴தா⁴நாத் எனும் ஸூத்ரத்துக்குப் பாஷ்யம் செய்யுமிடம், கார்யப்³ரஹ்மலோகப்ரலயப்ரத்யுபஸ்தா²நே ஸதி, தத்ரைவோத்பந்நஸம்யக்³த³ர்ஶநா: ஸந்த:, தத³த்⁴யக்ஷேண ஹிரண்யக³ர்பே⁴ண ஸஹ, அத: பரம் பரிஶுத்³த⁴ம் விஷ்ணோ: பரமம் பத³ம் ப்ரதிபத்³யந்த இதி । இத்த²ம் க்ரமமுக்திரநாவ்ருத்த்யாதி³ஶ்ருத்யபி⁴தா⁴நேப்⁴யோ(அ)ப்⁴யுபக³ந்தவ்யா, "கார்யரூபமான ஹிரண்யகர்ப்பனுடைய லோகம் ப்ரளயதசையை அடைந்தபோது, அவ்விடத்திலேயே ஸரியான ஜ்ஞாநஸாக்ஷாத்காரத்தை யடைந்தவர்களாய்க்கொண்டு, அந்த லோகாதிபனை ஹிரண்யகர்ப்பனுடன் கூட அதற்கும் மேற்பட்ட பரிசுத்தமான விஷ்ணுவினுடைய பரமபதத்தை அடைகின்ருர்கள்; என்றிப்படி க்ரம முக்தியானது அநாவ்ருத்யாதி ச்ருதிகள்சொல்லுகின்றபடியால், ஒப்புக்கொள்ளத்தக்கது.'' என்றிந்த விதமாக முக்தரால் அடையப்பட்ட ஸர்வேச்வரன் நாராயணன் என்றும், அவரால் அடையப்பட்ட லோகம் விஷ்ணுவினுடைய பரமபதம் என்றும் முடிக்கின்ருர்.

பத்ராதிபர்.

மூன்று ப்ரச்நோத்தரங்கள்.

கர்மாநுஷ்டாந விஷயமாக நம் தேசிகன் விரோதிபரிஹா ரத்தில் அருளிச்செய்கிறார் :—

(க) கைங்கர்யபரன் வர்ணாச்ரம தர்மங்களை அநுஷ்டிக்க வேண்டுமோ ?

“ இப்படி ஸ்ரீயப்பதியைப்பற்ற ததீய சேஷத்வ பர்யந்தமான தாஸ்யத்தை அறிந்தவர்க்கு கைங்கர்யமும் ததீய கைங்கர்யபர்யந் தம். இது ராஜவத் உபசாரம் என்கிற கணக்கிலே காண வேண்டிஞல் மாலாகரண தீபாரோபண ஸ்துதி நமஸ்கார கீர்த்த நாதிகளையும், கிங்கரனுக்கடுத்த வேஷத்தையும் ஒழிய வர்ணாச்ரம தர்மங்களென்று சில கர்த்தவ்யங்களும் அவற்றுக்கடுத்த வைஷம் யங்களும் இவனுக்குப் பரிக்ராஹ்யங்களாமோ எனில்,

இது கைங்கர்ய சப்தத்திற்குப் பொருளறியாமல் சொன்ன படி. கிங்கரனுவான் ஏவல் தேவை செய்யுமவன். கைங்கர்ய மாவது ஸ்வாமி ஏவினவற்றைச் செய்கை. ஆகையால் ஸர்வ ஸ்வாமியான ஈச்வரன் தந்தாமதிகாரிக்கு அநுரூபமாக பகவத் பாகவத விஷயங்களில் ஶாஸ்த்ர முகத்தாலே ஏவின தேவை களைச் செய்கை இங்கு கைங்கர்யம்; இது தவறுகை அபராதம்.

மாலாகரணுதி விசேஷ கைங்கர்யங்களையும் தந்தாமதிகாரங் களைப் பார்த்து யதா சாஸ்த்ரம் அநுஷ்டியாதுபோது அபராத மாம். ஆகையால் தந்தாமுக்கடுத்த சௌசாசமந ஸ்நாந ஸந்த்யோ பாஸநாதிகளைவிட்டால்,

“ ஸந்த்யாஹீநோऽஶுசிர் நித்யமநர்ஹ: ஸர்வகர்மஸு ।
யதந்யத் குருதே கர்ம ந தஸ்ய ஃபலபாக் பவேத் ॥ ”

இத்யாதிகளின்படியே விசேஷ கைங்கர்யங்களுக்கும் அநர்ஹனும். அவை பண்ணிஞலும் உகப்புக்குடலாகாது;

“ வ்ருத்ததஸ்து ஹதோ ஹத: ”

என்றும் அவஸ்தையும் வரும்.

(உ) கலியுகத்தில் பரமைகாந்தி தர்மம் அநுஷ்டேயமாமோ ?

இப்படி ததீயபர்யந்த கைங்கர்யத்திலே ப்ரவ்ருத்தனுனவ னுக்கு பகவச்சாஸ்த்ராதிகளில் சொல்லப்பட்ட க்ருதயுக தர்ம

மான பரமைகாந்தி தர்மம் கலியுகத்தில் அநுஷ்டேயமாமோ? ஆகையால் இக்காலத்திற்கு அக்நீந்த்ராதி விஷய வர்ணாச்ரம தர்மங்களும் கல்பஸூத்ராதிகளிற் சொன்ன பகவதர்ச்சநாதிகளும் கர்த்தவ்யமா மத்தனையன்றோ? ஆனபின்பு இக்காலத்தில் அதிகாரிகளைப்பற்ற,

"அத பரமைகாந்திநோ ஸமாச்ரயணம் வக்ஷ்யே"

என்று பாஷ்யகாரரும் அருளிச்செய்தபடி எங்ஙனே எனில், இது அதிகாரி வைஷம்யம் என்று அறியாமையாலே வந்த சோத்யம். எங்ஙனேயென்றால்,

"கலௌ க்ருதயுகம் தஸ்ய கலிஸ்தஸ்ய க்ருதே யுகே ।
யஸ்ய சேதஸி கோவிந்தோ ஹ்ருதயே யஸ்ய நாச்யுத꞉ ॥"

இத்யாதிகளிலும் அப்படிப்பட்ட ஸத்வோத்தரரான அதிகாரிகள் உள்ளபோது இப்பரமைகாந்தி தர்மம் அநுஷ்டிக்கக் குறையில்லை.

"யஸ்து காத்யாயநோபாயமுக்தோ நகஸ்த்வ்ய꞉ கலௌ யுகே"

என்றதவும்,

"அநேக ஜந்ம ஸம்ஸார சிதே பாப ஸமுச்சயே ।
நாக்ஷீணே ஜாயதே பும்ஸாம் கோவிந்தாபிமுகீ மதி꞉ ॥
பஹூநாம் ஜந்மநாமந்தே ஜ்ஞாநவாந் மாம் ப்ரபத்யதே ।
வாஸுதேவ꞉ ஸர்வமிதி ஸ மஹாத்மா ஸுதுர்லப꞉ ॥"

என்கிறபடியே அதிகாரி விசேஷத்தினுடைய துர்லபதயைப் பற்றிச் சொல்லுகிறது. கடிகாதி வ்யவஸ்தைகளிற் போலே கலியுகத்துக்கும் விசேஷித்து நிஷேதிக்கும் தர்மங்களிலே தாத்பர்யமாக்கலாம்.

"துர்ஜந꞉ ஸஜ்ஜநம் த்வேஷ்டி துர்பலோ பலவத்தரம் ।
ரூபவந்தம் விரூபஶ்ச யஜ்வாநம் ச நிரக்ருத꞉ ॥
அஶ்ரீ꞉ ஶ்ரீமந்தம் த்வேஷ்டி பாபிஷ்டம் ச ஸுதார்மிக꞉ ।
நிர்குணோ குணவந்தம் ச பண்டிதம் மூர்க்கலக்ஷணம் ॥
விபரீதம் ததா ராஜந் ஸர்வதேஷா க்ருதலக்ஷணம் ।
ப்ராஹ்மணோ யாயவாராஜா வைஶ்யோ வா ஶூத்ரவர்ணவா ॥
ப்ரஶஸ்தோ ஷாட்ப்ரஸக்தாஶ்வ த்வ ஶஸ்யம் தேயஶஸ்விந꞉ ॥"

என்று கலியுகத்திலும் நல்வழி நடப்பாரைப் பெறில் க்ருதயுக புருஷர்களோ டொப்பார்க ளென்றிறே சாஸ்த்ர தாத்பர்யம்.

“ 𑌕𑌲𑍌 𑌜𑌗𑌤𑍍𑌪𑌤𑌿𑌂 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌰𑌷𑍍𑌟𑌾𑌰𑌮𑍀𑌶𑍍𑌵𑌰𑌂 ।
𑌨𑌾𑌰𑍍𑌚𑌯𑌿𑌷𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌮𑍈𑌤𑍍𑌰𑍇𑌯 𑌪𑌾𑌷𑌣𑍍𑌡𑍋𑌪𑌹𑌤𑌾 𑌜𑌨𑌾𑌃 ।”

இத்யாதி வசநங்களிலும் கலியுகத்தில் பகவதர்ச்சநத்தை அழிக்கிறுரைப்பற்ற வெறுக்கிறபடியல்லது கலியுகத்தில் பகவதர்ச்சநாதிகளுக்கு நிஷேத ப்ரஸங்கமில்லை. நம்மாழ்வாரும், கலியுகமொன்றுமின்றிக்கே தன்னடியார்க் கருள்செய்யும் என்று அருளிச்செய்தார்.

(ந) கைங்கர்யத்துக்குக் காலநியமம் உண்டோ ?

இப்படி நித்யாதிகளிற் சொன்ன பரமைகாந்தி தர்மந்தான் அதிகாராநுகுணமாக அநுஷ்டேய மானாலும், இன்னபோது திருவடிதொழ, இன்னபோது அமுதுபடி சாற்றுபடிதேட, இன்னபோது திருவாராதநம்பண்ண, இன்னபோது பகவத் கதாதிகளாலே போதுபோக்க, இன்னபோது பகவத் விக்ரஹாதிகளை அநுபவித்து ரஸிக்க, என்றொரு நியமமுண்டோ? ப்ரீதிப்ரேரிதனுய் கைங்கர்யம் பண்ணுகிறவன் பெருங்காத்தில் மாங்காய் எடுப்பாரைப்போல தனக்கு ப்ரதிபாஸித்த க்ரமத்திலே நடத்துமத்தனையன்றோ எனில்,

ப்ரீதிப்ரேரிதனுய் கைங்கர்யம் பண்ணும்போதும் இருள்தருமா ஞாலத்துள் இருந்தநாள் ஈச்வர ஆஜ்ஞாநுரூபமான சாஸ்த்ரங்களைக் கைவிளக்காகக் கொண்டு கைங்கர்யம் பண்ண வேண்டுகையால்,

“ 𑌕𑌾𑌲𑍇 𑌹𑌿 𑌕𑍃𑌤𑌂 𑌶𑍋𑌭𑌤𑍇 ”

என்கிறபடியே கர்மவிசேஷங்களுக்குக் காலமடுத்துக் கிடைக்கையாலே முக்யகாலம் பெற்றபோது யதாக்ரமம் அநுஷ்டிக்கவும், கூடாதபோது,

“ 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌨𑌿 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌣𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌤𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌭𑍃𑌤𑍀𑌨𑌿 𑌵𑍈 ।
𑌯𑌾𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌹𑌰𑍇 𑌯𑌾𑌤𑍇 𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 𑌅𑌤𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌤𑌃 ।”

என்கிறபடியே கௌணகாலங்களிலே அநுஷ்டிக்கவும், இரண்டும் கடைப்படாதபோது காலாதிக்ரமத்தில் சொல்லும் கட்டளைகளைச் செய்யவும், ஸர்வகால யோக்யமாய் சக்யமான பகவத் ஸ்மரணுதிகளையும் ஆத்ம குணங்களையும் ஒருக்காலும் கைவிடாதொழியவும் ப்ராப்தம். இப்படி அவஹிதனுக்கு ஒருகாலத்திலும் கைங்கர்ய லோபமில்லை. அந்யார்த்த ப்ரவ்ருத்தி ரூபமான சித்ரமுமில்லை”.

கடிதங்கள்.

ஸ்ரீ ஸந்நிதி குருபரம்பரை — (1)

ஸ்ரீ வேதாந்த தீபிகை பத்ராதிபருக்கு :—

பச்சையப்பன் வித்யாசாலைத் தமிழ்ப்பண்டிதர்களில் ஒருவரான கொமாண்டூர் அநந்தாசார்யாரால் ஸ்ரீ ஸந்நிதி குருபரம்பரை அச்சிடப் பட்டிருக்கின்றது. இது ஸ்ரீ சடகோபஸ்வாமியால் அருளிச்செய்யப்பட்ட அப்பெயர்கொண்ட க்ரந்தத்தின் புதிய பதிப்பா யிருப்பதோடு அதன் தொடர்ச்சியாக ப்ராக்ருதம் எழுந்தருளியிருக்கும் ஸ்ரீ ஸ்வாமி பர்யந்தம் மஹாஸ்தாந நிர்வாஹகர்கள் சரித்ரங்கள் இதில் அடங்கியுள்ளன. "இந்த ஸந்நிதி குருபரம்பரையானது கிடைப்பது அருமையாய்ச் சில தேசிக திவ்ய ஸூக்திகள் போலே லுப்தமாகாதிருக்க வேணுமென்று ஸத்ஸம்ப்ரதாய க்ரந்தோபந்யாஸ சில ஸ்வாமிகளால் நியமிக்கப்பட்ட என்னால் எனது புத்தி சக்திக்கு அநுகுணமாக பல ஸ்ரீகோசங்களைக் கொண்டு பரிசீலித்துப் பதிப்பிக்கப்பட் டிருக்கிறது" என்று பதிப்புரையில் க்ரந்தகர்த்தா எழுதி யிருக்கிறார். ஸம்ப்ரதாயத்தில் மிக்க அபிநிவேசமுள்ள இந்த ஸ்வாமியால் பரிசீலித்துப் பதிப்பிக்கப்பட்ட க்ரந்தம் ஸர்வ ப்ரகாரத்தாலும் உத்க்ருஷ்டமாகவே இருக்குமென்று எண்ணலாம். சரித்ர க்ரந்தங்களுக்கு உத்க்ருஷ்டமாவது சரித்ரங்கள் மிகுதியும் குறைவும் கல்பிதங்களு மில்லாமல் யதாவத்தாய் சொல்லப்பட்டிருத்தல் தான் என்று ப்ராஜ்ஞர்கள் சொல்லுகிறார்கள். ஆனால் ஒருவர் ப்ரபாவத்தைச் சொல்லப் புகுந்த க்ரந்தத்திற்கு இப்படி நியமம் உண்டோ ? லைங்கபுராணம் போல ப்ரபாவ க்ரந்தமும் கேவலம் ஸ்தோத்ர ரூபமான க்ரந்தமன்றோ என்று வினவலாம். அப்படியானால் மஹா ஸாத்விகருடைய சரித்ரங்கள் அடங்கிய இந்த குருபரம்பரையும் லைங்க புராணம் போல் அநாதரணீயமாய் முடியும். ஆகையால் ஸதாசார்ய சரித்ரோபந்யாஸ ரூபமான க்ரந்தத்தில் கர்த்தாவின் அஸாமர்த்யத்தாலோ அறியாமையாலோ தோஷங்கள் நேர்ந்தால் அந்த க்ரந்தம் புத்திமான்களுக்கு அக்ராஹ்யமாய் விடுமே என்று அந்த ஸச்சரித்ரங்களுக்கு ரக்ஷையிடுவதும் அத்யாவஶ்யம் என்று நிரூபகர்கள் ஒப்புக்கொள்வார்கள். ஆனதுபற்றி ஸ்ரீமான் அநந்தாசார்யரால் புதிப்பித்துப் பதிப்பிக்கப்பட்ட க்ரந்தத்தைக் கொஞ்சம் விமர்சிப் போம்.

ஸ்ரீராமசரிதமான ராமாயணத்திற்கு நிலைத்த பெருமை "ந தே வாகந்ருதா காவ்யே காசிதத்ர பவிஷ்யதி" [இந்த காவ்யத்தில்

உம்முடைய வாக்கு ஒன்றேனும் பொய்யாகாது] என்கிற வால்மீகி மஹர்ஷி பெற்ற வரப்ரபாவத்தினல் ஏற்பட்டிருக்கிறது. இந்த வரத்துடன்,

“ரஹஸ்யஞ்ச ப்ரகாஶஞ்ச யத்வ்ருத்தம் தஸ்ய தீமத:।

* * * * * *

தச்சாப்யவிதிதம் ஸர்வம் விதிதம் தே பவிஷ்யதி॥”

என்கிற அநுக்ரஹ விசேஷமும் வால்மீகி பகவானுக்குக் கிடைத்தது. இப்படி அநுக்ரஹமில்லாதவர்களால் இயற்றப்படும் க்ரந்தங்களில், அவை ஸதாசார்ய சரித்ரங்களானலும், தோஷங்கள் ஸம்பாவிதந்தானே. இந்த தோஷங்களை அந்தந்த சரித்ரங்களுக்குப் ப்ரமாணபூதமான சரித்ராந்தரங்களையும் சாஸநாதிகளையும் கொண்டு நிபுணர்கள் பரிஹரித்து வருகிறார்களாதலால் இந்த நல்வழியில் க்ரந்த விமர்சம் செய்வது நலந் தருமென்பதில் ஸந்தேகமில்லை.

குருபரம்பரை மூன்றுதரம் எழுதப்பட்டது.

ஸந்நிதி குருபரம்பரை மூன்றுதரம் எழுதப்பட்டதென்று ஸ்ரீ சடகோப ஸ்வாமியால் அருளிச்செய்யப்பட்ட மூன்றுவதான ஸத்ஸம்ப்ரதாய முக்தாவளியால் ஏற்படுகின்றது. ப்ரதமத்தில் இந்த ப்ரபாவங்களை க்ரந்தரூபமாய்ச் செய்தவர் ஸ்ரீவத்ஸாங்கம் ஸ்ரீமந்நாராயணஸ்வாமி. இந்த க்ரந்தத்திற்கு “ஆசார்ய குணதர்சம்” என்று பெயர். இரண்டாவதான குருபரம்பரை வங்கிபுரம் ஸ்ரீ பராங்குச ஸ்வாமியால் அருளிச்செய்யப்பட்ட ஸத்ஸம்ப்ரதாய ஸாரம். இவ்விரண்டு க்ரந்தங்களும் இப்போது லுப்தம் என்கிறார்கள். ஸ்ரீ சடகோபஸ்வாமி இவைகளைக் கடாக்ஷித்து இவற்றின் ஸாரார்த்தங்களை முக்தாவளியில் பரக்கச் செய்தருளினர் என்பது அந்த க்ரந்தத்தாலே ஸ்பஷ்டம்.

முதல் குருபரம்பரை.

ஆசார்ய குணதர்சம் என்கிற முதல் குருபரம்பரையின் அவதாரம் சற்று விசாரிக்கத்தக்கது. இந்த க்ரந்த கர்த்தா பதினலாவது பட்டத்தில் எழுந்தருளியிருந்த ஸ்ரீமந் நாராயணஸ்வாமி என்பதாகச் சொன்னேம். இவருக்கு அடுத்து முன்னல் எழுந்தருளியிருந்த ஸ்வாமி திருவள்ளூர் பெரிய வீரராகவ ஸ்வாமியென்று கண்டிருக்கிறது. இவருடன் மூன்று திருவள்ளூர் வங்கிபுரத்து ஸ்வாமிகள் வரிசை க்ரமமாய் ஆஸ்தாந நிர்வாஹம் செய்துவந்ததாகத் தெரிகிறது. இவர்கள் வம்சஸ்தர்கள் இப்போதில்லை. இவர்கள் காலத்தில் அஹோபில மாஸ்தாந நிர்வாஹம் தாயக்ரமமாக நடந்துவந்தது என்று சொல்லி வருகிறார்கள். இதே அநுஷ்டாநத்தைப் பிற்காலத்தில் கதாதரபுரம் ஸ்வாமிகளும் அடிபொற்றி நடந்தார்கள்.

இவர்களில் மூன்றுவதான பெரிய வீரராகவஸ்வாமிக்குப் பின் ஆஸ்தாநத்துக்கு வந்தவர் ஸ்ரீமந்நாராயணஸ்வாமி என்று எழுதப்பட் டிருக்கிறது. ஸ்ரீ ஸந்நிதி தனியன்களைப் பார்த்தால் ஆசார்ய பரம்பரை வேறு விதமாய்க் காணப்படுகிறது.

(1) (2)
ശഠാരി നാരായണ ഹയഗ്രീവ
(3) (4) (5)
വരാങ്കുശ ശ്രീനിധി വത്സചിഹ്നാൻ ।
(6) (7)
വരാങ്കുശ ശ്രീശഠകോപ യോഗി
(8)
വരാങ്കുശാങ്ഘ്രി ഗുരൂൻ ഭജാമഃ ॥
(9) (10)
പ്രാജ്ഞം നാരായണം ച ഹംസിഷ്ഠം
(11)
ദയാമിവാലാന്തു ച നവാന്തു തീർത്ഥാൻ ।
(12) (13)
ത്രിംശ നാരായണ വീരരാഘവൗ
(14) (15)
വരദാര്യ ശ്രീഗിരി ദേശികൗ ഭജേ ॥
(16) (17)
ശ്രീനാരായണ കല്യാണ വീരരാഘവയോഗിനഃ । * * *

இந்த தனியன்களால் பதின்மூன்ருவது பட்டம் வீரராகவ ஸ்வாமிக்குப் பிறகு பதினலாவது பட்டம் என்று சொல்லப்பட்ட ஸ்ரீமந்நாராயண ஸ்வாமிக்கு முன்னல் வரதாசார்யர் (14) திருமலாசார்யர் (15) என்கிறஇரண்டு ஸ்வாமிகள் ஆஸ்நாநத்தில் எழுந்தருளி யிருந்ததாகத் தெரிகின்றது. தனியன்களைக் கொண்டே இவர்கள் க்ருஹஸ்தர்கள் என்று சொல்லலாம். ஸத்ஸம்ப்ரதாய முக்தாவளியில் இந்த இரண்டு திருநாமங்களையும் சேர்க்காமல் விட்டதற்குக் காரணம் ஏற்படவில்லை. இதற்கு மூலக்ரந்தங்களான ஆசார்ய குணதர்சம் ஸத்ஸம்ப்ரதாய ஸாரம் இவைகளிலும் அந்த இரண்டு ஸ்வாமிகள் சொல்லப்படவில்லை என்று நிச்சயிக்கவேண்டும்.

ஆதிவண் சடகோப ஸ்வாமிக்கு லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹன் ப்ரஸாதித்த நியமனப்படி தன்னை ஆராதிப்பவர் தான் அநுக்ரஹித்த ப்ரேஷமந்த்ரோபதேசம் பெற்றவராய் துரீயாஸ்ரமியாய் இருக்கவேண்டுமே என்று நினைத்து ஸந்யாஸிகளான ஆசார்ய பரம்பரை மாத்ரம் அந்த க்ரந்தங்களில் எடுக்கப்பட்டிருக்கலாம். அப்படியானல் வீரராகவ ஸ்வாமிக்கும் நாராயண ஸ்வாமிக்கும் மத்யே அந்த இரண்டு ஸ்வாமிகள் எழுந்தருளியிருந்த கால பரிமாணம் ஏற்படவேண்டு

மன்றோ? முக்தாவளியில் வீரராகவஸ்வாமி திருநாடலங்கரித்த காலம் கலி - 4778, நள௵ ஐப்பசி௴ க்ருஷ்ண ஷஷ்டியென்றும், நாராயண ஸ்வாமி ஆஸ்தாநத்துக்கு எழுந்தருளின காலம் அதே௵ அதே௴ க்ருஷ்ண பஞ்சமி என்றும் கண்டிருப்பதால் இவர்களுக்கு மத்ய காலத்தில் வேறு ஸ்வாமிகள் இருந்திருப்பதற்கு அவகாசமே யில்லை.

வீரராகவஸ்வாமிக்குப் பிறகு க்ருஹஸ்தர் ஆஸ்தாந நிர்வாஹம் செய்வானேன்? வைதிகோத்தமர்கள் நிறைந்த அக்காலத்தில் ஸந்யஸித்துக்கொண்டு ஆஸ்தாந நிர்வாஹம் செய்யத்தகுந்த ஸ்வாமிகளில்லாம லிருக்கலாம் என்று சொல்லவொண்ணாது. ஆகையால் க்ருஹஸ்த ஸ்வாமிகள் இருவரும் வீரராகவ ஸ்வாமிக்குத் திருமேனி ஸம்பந்தத்தால் ஸ்ரீ ஸந்நிதியில் ப்ராபல்யத்தை யடைந்தவர்களாய் இருந்தாலன்றி இவர்களுக்கு ஆஸ்தாநம் கிடைத்திராது. இக்காலத்தில் போலவே அக்காலத்திலும் ஸ்ரீ ஸந்நிதி கைங்கர்ய பரர்களுடைய ஆநுகூல்யமும் திருமேனி ஸம்பந்தத்தால் ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் கடாக்ஷ விசேஷமும் லக்ஷ்மீ ந்ருஸிஹ்மன் அநுக்ரஹத்திற்குத் துணையாக இருந்திருக்கும் என்பதற்கு ஸந்தேஹமில்லை. ஆஸ்தாநம் ஸுலபமாய்க் கழித்தபிறகு பகவதாராதநத்திற்குத் துரீயாஶ்ரமம் ஒரு நியமமோ என்று நினைத்து இந்த ஸ்வாமிகள் நிகமாந்த தேசிகனைப்போல எழுந்தருளி யிருக்கக்கூடும். ஆனால் பகவந்நியமநமடியாகப் பிறந்த ஸ்ரீஸந்நிதி ஐதிஹ்யங்களை அநாதரிக்கத் துணிவற்ற தீர்க்கதர்சிகளான ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்கள், ஊர்ஜிதசாஸநனை பகவானுடைய க்ருபா பரீவாஹத்தை ப்ரதீக்ஷித்திருந்து அழகிய சிங்கரான திருமலாசார்யர் திருமாமணி மண்டபத்திற்கு எழுந்தருளிய பிறகு, வீரராகவஸ்வாமி திருவடிகளை ஆஶ்ரயித்தவரான புள்ளம்பூதங்குடி ஸ்ரீவத்ஸாங்க குலதிலகரான ஸ்ரீமந் நாராயண ஸ்வாமிக்கு மூர்தாபிஷேகம் செய்துவைத்து, அந்த ஸ்வாமியைக் கொண்டு ஸ்ரீ ஸந்நிதி ப்ரபாவங்களை பின்னுள்ளார் மறந்து போகாமைக்காக ஆசார்ய குணதர்சம் என்கிற க்ரந்தத்தையும் அவதரிப்பித்து வைத்தார்கள் என்று நிபுண நிருபகர்களுக்கு முக்தாவளியால் வ்யக்தமாகும். இப்படி அக்காலத்தில் ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்கள், மறைந்து போகும்படி நேரிட்ட பெருமாள் நியமநத்தை ப்ரகாசப்படுத்தி, பெருமாளால் அநுக்ரஹிக்கப்பட்ட ஶ்ரேஷ்ட மந்த்ர பரம்பரைக்கு லோபம் வாராமல் தடுத்து, ஸ்ரீ ஸந்நிதியை ரக்ஷித்தார்கள். இந்த ஸாரார்த்தம் தத்காலத்தில் ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்களால் கவனிக்கப்பட்டால் தங்களுடைய தர்மம் தெளிவாகும். அதனால் தங்களுக்குள் ஏற்பட்டிருக்கிற வைஷம்யங்கள் நிவ்ருத்தியாகி ஸ்ரீ ஸந்நிதிக்கும் தங்களுக்கும் க்ஷேமம் உண்டாகும். ஆனால் இதை கவனிப்பாரும் உளரோ?

(இன்னும்வரும்)

விமர்சி.